

57984

№ 341

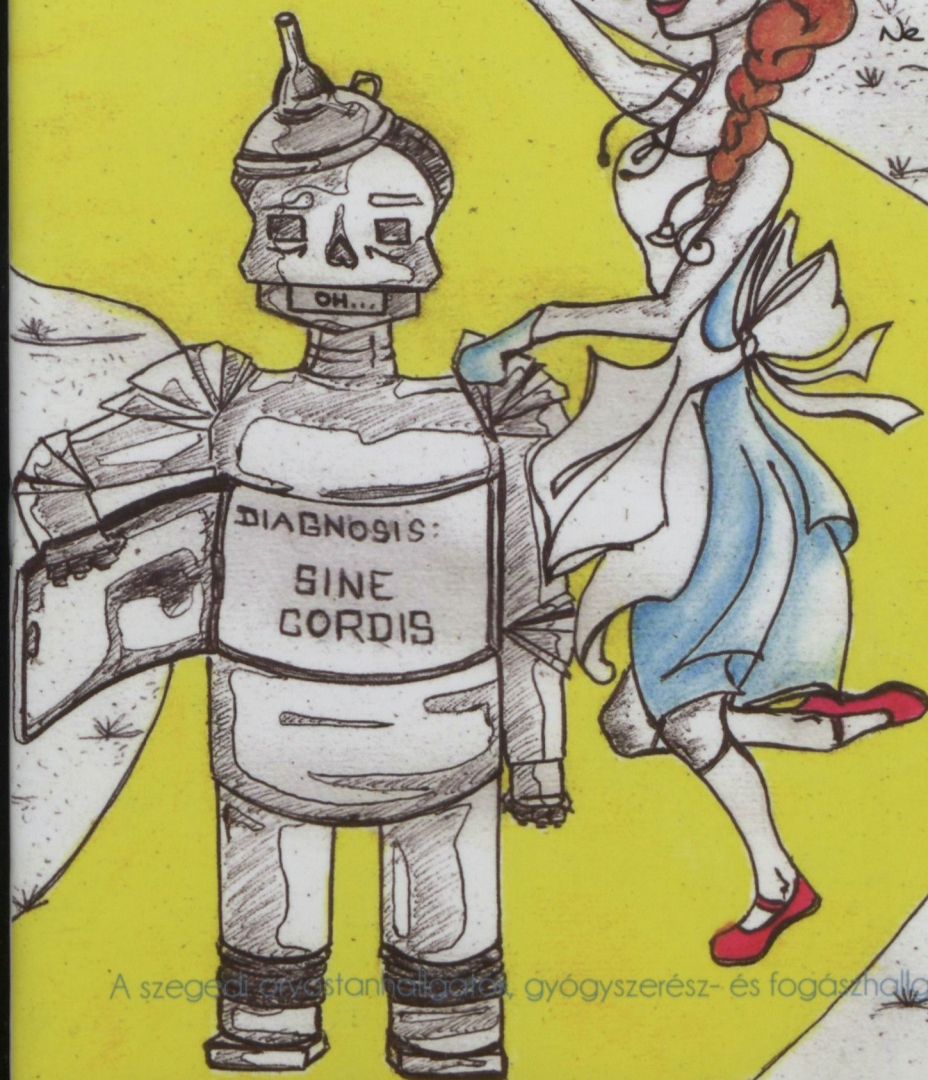
PUNKTUS

OKLINK

2018. máj. 24.

PUNKTUS

Ne állj le!

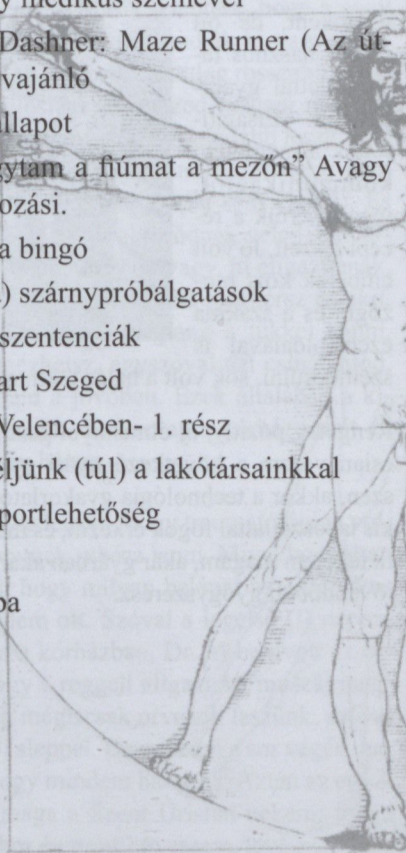

A szegedi orvosnőhalmozás, gyógyszerész- és fogászhalmozás közös lapja

Tartalomjegyzék

- C4 - Első patikai gyakorlatom
- C5 - Első élményem az aszeptikus műtőben
- C7 - Kalandozások a zöld szigeten - Beszámoló a 36. World Medical and Health Gamesről
- Th2 - Szerelmes mea culpa
- Th2 - Nyár egy medikus szemével
- Th3 - James Dashner: Maze Runner (Az útvesztő) - könyvajánló
- Th5 - Fesztivállapot
- Th7 - „Otthagytam a fiúmat a mezőn” Avagy #főgolyatáborozási.
- Th9 - Kisgolya bingó
- Th10 - (Golya) szárnypróbálgatások
- Th11 - Műtét-szentenciák
- Th12 - Street art Szeged
- L2 - Lázadás Velencében- 1. rész
- L5 - Hogyan éljünk (túl) a lakótársainkkal
- S2 - Egy kis sportlehetőség
- S4 - Odaát
- S5 - Keresztapa

Üdv mindenkinek (újra) itt, Szegeden!

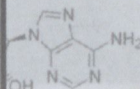
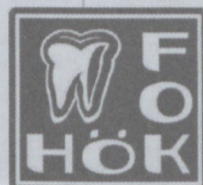
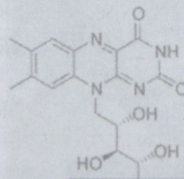
Mire ezt olvassátok, már mindenki átverekedte magát a tárgyfelvétel tíz percig tartó adrenalin rohamán, kipihente vagy épp lefárasztotta magát a nyáron, munkával megkereste és/vagy elmulatta a pénzét és már szembesült azzal is hogy megint pár tucat új ember nyüzsg körülötte, akiknek a nevét egy hónapon belül nem tudja megjegyezni. Már mindenki pacsizott vagy koccintott egyet a régi haverokkal (elsőként igyekszik újakat szerezni), beköltözött az albérletbe vagy a koliba, sőt már lehet hogy házi nevelésű öskáosza is megtalálta a helyét az ágy és az asztal között. Már körbeérdeklődött, melyik tárgytól vagy oktatótól kell jobban tartani, mire érdemes bejárni (természetesen mindenre), milyen könyveket tud kölcsönkérni mástól és miből van egyáltalán könyv. Mindenki keserédesen eltemette a nyarat (bár ahogy most áll a helyzet, a meleget még nem), üdvözölte az újat és az ismerőst és félve, de büszkén kivont karddal rohant neki az új szemeszternek. Mit mondhatok én ez után? Legfeljebb annyit, hogy csak így tovább.

Sárközy András

Pulzus Spiritus főszerkesztő

KÖTELES PELDÁNY

Első patikai gyakorlatom

Nagyon vártam már, hogy végre két év egyetem után valami gyógyszerészes élményem lehessen, mert az eddigi alapozó tárgyak még nem igazán adtak rá lehetőséget. Nem gyógyszerész családból származom, így nekem eddig nem volt szerencsém benézni a színfalak mögé.

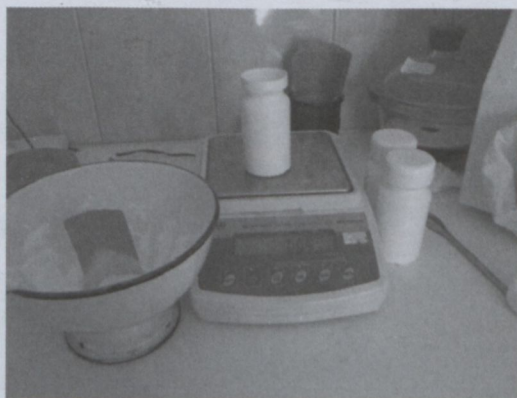
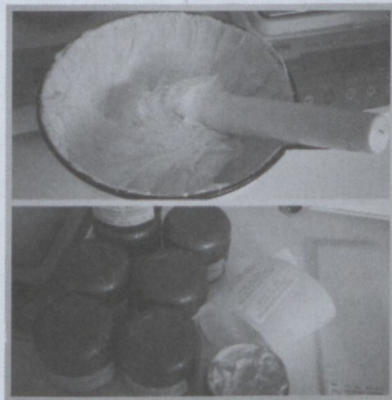
Az első nap reggelén elég izgatott voltam, mit tesz az emberrel az újdonság ereje. A főgyógyszerész hölgy megmutatott minden helységet és elmagyarázta a főbb ottani teendőket, ezek sok újdonságot nem mondtak, mert gyógyalapon ezekkel megismerkedtem. A legnagyobb újdonság inkább a várva várt magizás volt. Kis városban lakom és itthon is töltöttem a gyakorlatom, így sajnos annyi magisztrális gyógyszert nem kellett készíteni, mint egy szegedi patikában, de azért itt is sikerült betekintést nyernem a legtöbb készítmény elkészítésének rejtelmeibe. Különösen tetszett a kenőcsök készítése és a kúpöntés, olyan volt picit, mint egy boszorkány konyha. Sok hasznos kis trükköt tanultam ezekkel kapcsolatban, nem is gondolná az ember, hogy nem mindegy hogy fogod a piztillust és a patendulát keverés közben. Természetesen, ezeket a gyógyszerész készítette el, de kicsit nekem is sikerült bekapcsolódnom. Nem is gondoltam volna, hogy ennyi féle krémet, kenőcsöt, sőt testápolót és naptejet is lehet a patikából vásárolni. Kúpöntésnél meglepődve tapasztaltam, hogy a végbélkúpra belsőleges, míg a hüvelykúpra külsőleges szignatúra kerül. Készítetünk orr- és fülcseppeket is, valamint különböző porokat pl.: bázisport, hintőport. Városonként egészen más az igény a magisztrális készítmények terén, orvosonként más és más kenőcsöket, cseppeket és kúp recepteket írnak fel a betegek számára.

Segítettünk az új gyógyszer szállítmány átvételében, és a polcok feltöltésében, valamint kiszűrni a lejárt készítményeket. Nem is sejtettem, hogy naponta kétszer is érkezik szállítmány a patikákba, nagyon napra készek voltak és teljesen kielégítették a betegek igényét. A gyógyszereken kívül sok szépségápolási szerrel találkoztam, mint kiderült az új modern patikákban szinte minden

megtalálható, ami egy drogériában is. Az expedálásba sajnos mi nem kapcsolódhattunk be csak megfigyelőként, de ott is sok hasznos tapasztalattal gyarapodtam. Elsajátítottuk a megfelelő kommunikációt, megismertük a recept részeit. Jó volt emberek közt mozogni és a szakma ezen oldalával is szembesülni, sok volt a hálás tekintet.

Rengeteg pozitív, új élménnyel gazdagodtam, kíváncsian várom a következő nyári gyakorlatomat. Hiszen, akkor a technológia gyakorlatokon túl már egy kis tapasztalattal fogok érkezni, és még inkább próbára tehetem magam, akár gyárban akár patikában, mint jövődöbéli gyógyszerész.

Murphy

Első élményem az aszeptikus műtőben

Az orvosi egyetem első évének megkoronázása vagy az ágytálba történő szakszerű elhelyezése a nyári ápolástani gyakorlat, ami ugyan „ápolástani” de legalább gyakorlat. Az elsős brigád kedvéért elmondom, hogy ez három dolgot jelent, vagy-vagy alapon.

Először is, azt jelenti, ami a nevében is van, ápolni kell Józsi bácsit. Ágytálazni, etetni, ágyazni. Király. Igaz? (Nem.) De itt legalább (talán) betanítanak, meg egyszer elmondják, hogy mi merre hány méter, foglalkoznak az emberrel. Másik jelentése, hogy a nagy sürgés-forgás közepén azt sem tudják ki vagy, tesznek a fejedre és falnak néznek, esetleg rosszabb. Nem elég, hogy tők fölöslegesnek érzed magad, még azt sem tudod mit kéne csinálnod, de legalább leszúrnak, ha nem teszed, ami dolgod lenne (amit ugye nem tudsz, mert egy tők alap eligazítást sem kaptál). És van az a kórház/osztály, ahol törődnek veled, embernek néznek és örülnek, hogy ott vagy. Itt eligazítanak, ha kell, segítenek. És van, hogy ha megkérsz valakit, akkor beenged a műtőbe, megtanít a tűkkel bánni, diagnosztikákat nézhetsz, egyszerűen azt csinálhatod, amit szeretnél majd a jövőben. Ezek általában a kisebb, vidéki kórházak. És van az a kórház, amit én fogtam ki. Az aranybánya.

A történet előtt még leírom, hogy traumatológián voltam, és ott is szeretnék sebész lenni. Mivel konkrétan arról akarok írni, hogy milyen belépni az aszeptikus műtőbe, így kezdem ott. Szóval a legelső (!) napon, amikor előálltam a kórházban, Dr. M behívott az orvosi szobába, hogy a reggeli eligazítást muszáj meghallgatnunk, meg mégiscsak orvosok leszünk, szóval tartsunk a reggeli süllel. De nem ám a sor végén, hanem az elején, hogy mindent halljunk. Aztán az egyik doki, aki azóta maga a Szent Úristen nekem, felém fordult, hogy akkor én most kövessem, levisz a műtőbe. Az úton odafele kérdezgetett, hogy voltam-e már műtőben, mennyire ismerem a sebészetet, miért szeretnék sebész lenni és ehhez hasonló kérdések. De az igazi vízvázlatzó az volt, amikor a doki megkérdezi, hogy „Tudsz-e bemosakodni?” Na, itt valamit akartam sejteni, és gondoltam „de jó is lenne, ha valami feladatot is adna...” Jobb híján válaszoltam, „Sosem csináltam még, elméletben tudom, talán...” Felsőbb évesek mondták elégszer meg láttam mit csinálnak.” A doki válaszolt. „Rendben, akkor majd megnézem, hogy hogyan csinálod, mert te fogsz nekem asszisztálni. Tartani a sebet, szívni ki a vért és ilyesmi.” Ezen

a ponton eléleztem a gyönyörtől és a boldogságtól, és becsináltam a félelemtől. Így egybe... Egyszerre...

Megérkeztünk a műtők kóddal zárt ajtajához. Doki beüti a kódot, ami 4 csillag, majd belépünk. Először csak az öltözőbe. „Akkor vetközz le gatyára, és zoknira, a következő szobában találsz inget, nadrágot, papucsot, sityakot, meg maszkot. Azokat vedd fel.”- mondja a doki. Megtettem, amit mondott, majd előálltam, hogy „így jó leszék?” Jött a válasz: „a maszk... fordítva... dróttal felfele...” Nyomd rá az orrodra, majd tanulj meg úgy szuszogni, hogy ne legyen párás a szemüved.” Az érzés, amikor már egy maszkot nem tudsz rendesen felvenni, egy kicsit érdekes. Legalább tudok úgy szuszogni alatta, ahogyan kell. Következő lépés, az volt, hogy kézfertőtlenítés után szerzünk magunknak ólomköpenyt, mert a műtőben van röntgengép, és „a gamma sugárzás nem a hosszú élet titka”. Az ólomköpeny alsóhagyon 10 kg-ot nyom, cserébe a tépőzára elég régi ahhoz, hogy ne zárjon jól, szóval még csúszik is le a hasadon. Tetejébe még, a műtőben töltött idő alatt kis manócskák szerintem plusz kilókat pakolnak rá, de ez a teória még nem bizonyított. Következő, műtő előtti légtérben kell bemosakodni. Doki megszólal „Akkor tessék, csináld, 2*5 perc, és 5*1 perc. A többit tudod.” Megvolt. Jé, már bemosakodni is tudok.

Belépek a műtőbe. Mintha a szívárványmackók birodalmába léptem volna be. Először is megfogott, hogy van zene. „A doki szeret Guns n Roses-ra műteni.”- jön egy kijelentés, már nem tudom kitől. Majd figyelmem a már bent lévőkre terelődik, a műtős csapatra. Poénkodnak, csipkelődnek, röhögcsélnek, jót beszélgetnek. Felszabadult a hangulat. Engem is kedvesen fogadnak, magyaráznak egy sor technikai részletet, hogy hogyan őrizzem meg a sterilitásom. Majd beöltöztetnek, adnak gumikesztyűt. A műtősnő közelebb tolja az asztalát, az eszközökkel. Nagypám fészkerét láttam ott megelevenedni. Fúró, kalapács, véső, csavar, csavarhúzó, drót, drótvágó, fogó. Ezek egy az egyben olyanok, mint bármilyen fészkerben. Persze megvannak azok az eszközök is, amire bárki

gondol a „műtő” szó hallatán. Az eszközpark kiné-
te, az eszközök formája, mérete, funkciója, számomra
a spanyol inkvizíciót idézte meg. Pont ott találhatták
ki ezeket a szerszámokat. Illetve a műtét menete és
az inkvizíció között is csak annyi a különbség, hogy
a műtét során van egy altatóorvosunk, hogy ne fájjon.
Ennyi.

A beteg fel volt lógatva, körülbelül mellkas magas-
ságba. A combcsontja volt eltörve, a csípő felőli ol-
dalon, ésszerű, hogy meg legyen emelve. Bár arra
nem gondoltam, hogy el lesz fektetve egy négyrészes
állványon, a törött lába kifeszítve, a másik behajtvá a
térnél, és kihajtvá a testtől elfele, az egyik keze fel-
lógatva, a másik lekötve oldalra, abba ment az infú-
zió. A doki fertőtlenített, a beteget letakarták, majd a
megtörtént az első vágás. „Vérzik, mint a fene. Biztos
eltrafáltam egy eret.” mondja a doki, majd elkezd ki-
resni, hogy hol a hiba. „Hahá! Itt van! Látod?” „Hogy
őszinte legyek, egyelőre semmit sem látok. Mit kéne
nézni?” „Azt, hogy hol vérzik.” Majd megnyomja a
sebnek a szélét, és csipőből lespriccel egy kis vér-
rel... Remek. Aztán a kezembe nyomja a kampóit,
hogy húzzam szét a sebet úgy, hogy lásson is valamit.
Két kézzel, illetve szívjam a vért a sebből, és a negye-
dik kezemmel és az elektromos buzerátorral (teljesen
szakszerű elnevezés, csak így hallottam azóta is...)
süssöm el azokat az ereket, amiket elcsíp. Amikor
már rendesen bementünk a beteg lábába, akkor kérdi
Dr. M: „Fúrtál már életedben?” „Igen, persze, csak
nem csontot.” „Na akkor most ezen is átesel. Nem
kell megijedni, nem vészes, pont olyan, mintha OBI-s
Black&Decker fúróval fúrnál.” És tényleg! Pont
olyan az érzés! Csak egy kicsit ellenálló a csont, és
már úgy kellett ránehezednem a fúróra, mintha egy
szekrényt próbálnék odébb tolni. Majd a szerszám
átütötte a csöves csont egyik falát, a velőben a fúró
hegye csúszott, mint forró kés a vajban és koppant a
másik oldalán a csontnak. A beteg meg ugrott egyet.
Én meg majdnem összeecsínáltam magam. De folytát-
tam, mert így a csavar nem megy át rajta, hát kifúr-
tam rendesen. Közben a doki a csont végére varázsolt
egy lyukat, és ahogyan kihúztam a fúrót rakta is bele
a velőszeget. Kalapáccsal elkezd püfölni a Paradise
City ritmusára, miközben énekel, és száll a vér és a
csontvelő a levegőben. Tökéletes idill. Amint végzett
elvette tőlem a fúrót, majd odaadta a csavarhúzó és
a csavart (mondtam, hogy fészter) illetve a feladatot,
hogy akkor rögzítsem a szeget. Csavarom, csavarom,
a csavar halad, lassan, a dokinak elfogy a türelme és
megszólal „Csak bátran! Nem kell féltetni, nem török.
Vagy tudod mit, add ide.” Megfogta a csavarhúzó és
csavart hármat, majd a következő jelenet volt megfi-

gyelhető: Csavar, csatt! Csont, reccs! Doki: Basszus!
A beteg meg „Mi történt?” Doki odafordult és neve-
tő szemekkel nyugtatta a beteget. „Semmi probléma
nincs, tessék megnyugodni.” Ezután felém fordult
úgy, mint a rosszgyerek, aki sántikál valamiben sut-
togja nekem: „Beletörtem, de ne szólj az öreglány-
nak.” És Ő volt a főorvos... Az istenek is hibáznak,
az orvosnak is szabad. Csak ritkábban. De a szeg a
helyére került, berögzült, és a csontot is rádróztuk.
Jön a seb bevarrása. Igen ám, de a beteg már kezdett
kijönni az altatásból. Oda szóltak az altatóorvosnak:
„Andikám! Légy szíves gyere, mert a beteg mindjárt
elszalad!” De Andika nem jött, mert nem volt a mű-
tőben. Az anesztes... Úgyhogy a beteg egyre éberebb
volt. Mikor visszaért Andi, úgy fogadta a főorvos,
hogy „Csinálj már ezzel a szerencsétlennel valamit,
mert félálmban kapálózik, és már háromszor majd-
nem megmogyorózott. Nincs vele semmi bajom, de
a feleségem jobban csinálja.” Az altatóorvos vissza-
kábította a beteget, aki olyan jól aludt, hogy a műtő
majdnem szétesett, úgy horkolt. Végül nem emléke-
zett semmire... Hála az égnek.

A doki megtanított varrni is, simán bőrt és tova futó
varrást. A műtét véget ért, átestem ezen is. Ennyi en-
dorfin, dopamin és adrenalint még életemben nem
termeltem másfél óra alatt. Egyet viszont biztosra
mondhatok, a műtő addiktív. Ahol voltam biztos,
hogy addiktív.

Chaffe

Kalandozások a zöld szigeten - Beszámoló a 36. World Medical and Health Gamesről

Guinness, hárfa, szteptánc és Szent Patrik. A nyár elején ezekre és még néhány hasonló fogalomra gondoltam volna, ha valaki megkér arra, hogy beszéljek neki Írországról. Olvasmány- és filmélményeim, valamint számos remek zenekar és méltán híres italok gondoskodtak arról, hogy már odautazásom előtt is legyen némi elképzelésem, milyen lehet az élet Európa egyik legnyugatibb országában. Miután eltölthettem kicsivel több, mint egy hetet a szigeten, melyet a helyiek Éire-nek hívnak, azt hiszem bátran kijelenthetem, hogy egyáltalán nem kellett csalódnom.

Az utazás apropóját egy évente megrendezésre kerülő, igazán különleges esemény szolgáltatta. Egészségügyi dolgozóként legfeljebb nézőként vehetünk részt Olimpián, azonban sokakban életük végéig megmarad a sport és a mozgás iránti szenvedély. Ez a gondolat vezethetett el ahhoz, hogy 1978-ban Cannes-ban egy csapat lelkes francia megszervezte az első „Jeux mondiaux de la médecine et de la santé” névre keresztelt versenyt. A rendezvény annyira népszerű, hogy idén 36. alkalommal került megrendezésre, közel 1000 résztvevővel, akik a világ minden tájáról érkeztek. Nevezni az egészségügy bármely területén dolgozó személy vagy egyetemi hallgató tud, azonban a sportolókhoz kísérő személyek is csatlakozhatnak, velük kapcsolatban ilyen kitétel nincs. A nagy világversenyekhez hasonlóan ezt is minden évben máshol rendezik meg – 2002-ben a Balaton mellett volt –, így nyaralásnak is kiváló lehetőség. Idén először a 16 éven alatti gyerekek részére külön versenyszámokat rendeztek, de rajtuk kívül 5 korcsoportba sorolják a nevezetteket, az utolsó kategóriába a 70 éven felüliek tartoznak.

Talán a fentiekből is egyértelmű, hogy a rendezvény nem szól másról, mint arról, hogy a világ minden

pontjáról összegyűlt, legkülönbébb korú és kultúrájú ember egy héten keresztül együtt versenyezzen és pihenjen a családjá és barátai kíséretében. Idén a házigazda az írországi Limerick városa volt, mely az ország nyugati részén elhelyezkedő egyetemi város. A campus olyan, ahogy azt az amerikai filmek alapján elképzeljük: egy nagyobb magyarországi falu területén megtalálható az összes kar főépülete, a diákszállók, de van itt egy szegedinél körülbelül háromszor nagyobb sportaréna, uszoda, atlétikai pálya, de élelmiszerbolt, kávézó és pub is, mindez a város szélén. A vasárnap esti ünnepélyes megnyitó előtt a résztvevők sportágak alapján végig is vonultak a campuson, miközben két népviseletbe öltözött dudás vezette a menetet. Az ezt követő 5 napban délelőtt zajlottak a sportesemények, melyek közt szerepelt számos atlétikai szám, tenisz, biciklizés, úszás és különböző csapatsportok is, mint a kosárlabda és a focij, hogy csak néhányat említsék a 22 sportág közül. Aki nem érzi magát fantasztikus sportembernek, még sakkbán is benevezhet.

Minden este az egyetem területén lévő pubban gyűlünk össze, ahol az aznap érmet szerzett embereket a színpadra hívták, így együtt ünnepelethetünk és számos kép is készülhetett a versenytársakkal. A hivatalosabb program lezárulta után pedig minden este más zenekar lépett fel, akik vagy feldolgozásokat vagy autentikus ír népzénet játszottak.

Az egyik ilyen alkalommal lehetőség nyílt megtanulni néhány alaplépést az ír szteptáncból is, ami elképesztő élmény volt. Mialatt az este elején a hivatásos táncosok bemutatója zajlott alig akartam elhinni, hogy amíg én az egész héten jellemző 20 fokos hőmérséklet miatt őszi pulóverbe öltözve majdhogynem fázom, addig ők és a zenészek is ujjatlan topban is szemmel láthatóan izzadtak. Azonban már az első lépések begyakorlása után rögtön világos lett számomra, hogy a tánc annyira gyors

és intenzív figyelmet igényel, hogy közben fel se tűnt, hogy tovább hűlt a hőmérséklet.

Édesapám asztali teniszben versenyzett, egyéniben és párosban egyaránt. A helyszínre érkezésünk előtt azonban nem ismertünk senkit sem a magyarok közül se, így nem tudtuk pontosan mire számítsunk, amikor első nap a tornacsarnokba léptünk. Azonban ez alkalommal is gyönyörűen megmutatkozott az egész rendezvény szellemisége, ugyanis rövidesen az egyik asztalnál elkezdett játszani egymással egy német, egy olasz, egy koreai és édesapám, pedig korábban sosem találkoztak, és ha nincs a Medigames, akkor szinte biztos, hogy nem futnak össze az életben. Az olasz háziorvossal végül annyira megtalálta a hangot, hogy saját korcsoportjukban, párosban ezüstérmét is szereztek.

A pingpong versenyre jellemző nyitott és barátságos légkör érződött az egész rendezvény alatt. Az angol tudásomnak köszönhetően nem csak a többi magyarral ismerkedtünk meg, hanem összebarátkoztam egy velem egykorú koreai lánnyal, egy chilei házaspárral, sőt beszélhettem franciául egy franciaországi nővel, aki megértette a négy év gimnáziumi tanulás során összeszedett nyelvtudásom alapján alkotott mondataimat.

A sport és a pihenés mellett egy francia valamint egy angol nyelven tartott szakmai szimpózium is része a programnak, ahol idén a sport és a táplálkozás valamint a sport és az öregedés voltak a fő témák, de helyet kapott egy agykutatásról szóló előadás is. Az esemény nagyban hasonlított egy TDK konferenciára, hiszen itt is az előadó röviden, magyarázó grafikonok kíséretében ismertette a legújabb áttöréseket, majd a közönség néhány kérdést intézett felé.

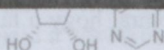
Mivel Limerick nagyon közel helyezkedik el Írország nyugati partvidékéhez, ezért egyik nap a családommal buszos kiránduláson vettünk részt, melynek során a moheri sziklák tetejéről csodálhattuk meg az Atlanti óceánt. A helyszín a Harry Potter és a félvér herceg

filmes adaptációjából is ismerős lehet, de ezúton is jelentem, hogy nem találtam meg a barlangot amiben Tom Denem a horcruxot elrejtette. Ellenben a kilátás gyönyörű, és az érzés, amikor a láb alatt tátongó 200 méteres mélységből lenézve láthatod a sziklának csapódó hatalmas hullámokat leírhatatlan.

Bár a záróünnepség már péntek este lezajlott, születésemmel csak vasárnap este repültünk haza, a köztes időt pedig Dublinban töltöttük el. Sajnos a szállásunk egy órás buszozásra volt a belvárostól, ami azonban jó lehetőséget adott arra, hogy megnézzük milyenek a tipikus sorházak és milyen érzés egy emeletes busz felső szintjén utazni. Sikerült eljutnunk a Guinness múzeumba is, amely régen a gyár épülete volt, ma pedig egy fantasztikus kiállításnak ad otthont, mely végigvezet a sörkészítés lépésein, a márka történetén, lehetőség van megtanulni csapolni és az így megszerzett pintnyi fekete nedűt elkortyolgatni egy olyan hetedik emeleten elhelyezkedő, kör alakú bárban, melynek minden fala üvegből készült, így egész Dublin belátható.

A jövő nyáron esedékes, 37. World Medical and Health Games május 28-június 4 közt kerül majd megrendezésre a szlovéniai Mariborban. Bár az időpont sajnos a vizsgaidőszak miatt nem a legszerencsésebb, de a rendezvény sikere töretlen, így az azutáni alkalommal mindenkinek ajánlom, hogy ha ideje engedi, menjen el, mert olyan egyedi élményben lesz része, melyet máshol nem tapasztalhat.

Alprazolam

Szerelmes mea culpa

Tűzviharban is vacogva állok, magányom
 űzött bolyongássá torzítja éji nyugvásom,
 árnyékhad kísér minden utamon,
 ami úgy feszít, el nem mondhatom,
 régóta nehéz pecsét az önvád ajkamon,
 nem szólhatok... tintába olvad a fájdalom;
 és bocsásd meg nekem, kérlek, a büszkeségem,
 hogy amikor még lehetett volna, nem kértem,
 megbántam ezerszer is, hogy megbántottalak,
 te sem vádolsz jobban, mint én saját magamat.
 Mert senki nem ismer úgy, ahogyan én téged,
 karjaiban élted meg legszebb üdvösséged,
 ezernyi szó bontott szírmot éjjeleken,
 repítettelek mesémnel fénylő fellegeken,
 de nélküled most hallgat odafenn az ég,
 szfinxként őrzi titkát a féltékeny mindenség,
 megtört fénnel ragyognak a világ kincsei,
 mióta nem látom, hogy te is örülsz neki;
 ahogy a hullámokon széthasad a fény,
 úgy temeti be örömömet a rettegés;
 - egymást hajszoló félelmek és remények:
 két oldala csupán egyazon szívverésnek –
 s mégis köszönöm az örök, megújuló csodát,
 hogy társadként élhettem meg fényes regék sorát.

Pásztor Pálma

Nyár egy medikus szemével

Véget ér kis időre a terhes iga,
 De már vár minket vissza a SZOTE-s Liga.
 Éppen hogy elkezdődne az a kis szünet,
 Már vége és kezdődik a karószünet.

Mindenkit lefáraszt a retek nagy hajsza,
 Már-már mindkét nemnek ki is nőtt a bajsza.
 Csak úgy zengtek a poharak, s fogak törtek,
 Mikor nyárhoz jutottak a meggyötörtek.

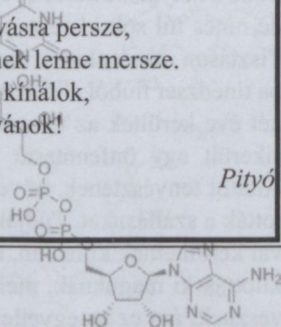
Izzaszt a nyár, kínzó a cudar hőség,
 Amiben fürdünk az a verejtékes bőség.
 Még fel sem száradtak az utolsó könnyek,
 Már vicsorognak ránk a rohadt drága könyvek.

Még kis ideig tart a nyári vigalom,
 És lassan véget ér az italtilalom.
 Ekkor látható az öröm sok-sok kocsmán,
 Hallhatjuk is gyakran: „Jaj tesvírem bocsmán!”

Bár hiányoznak már a régi barátok,
 Bor, pezsgő, vodka sokat gondolok rátok.
 Bár nem ők nyilván a legnagyobb sumákok,
 Hanem a SZOTÉ-sok, kik elég nagy zsványok.

Ki mondana nemet meghívásra persze,
 Nem láttam még olyat, kinek lenne mersze.
 Ez az útmutató mit nektek kínálok,
 Sikeres, elégséges évet kívánok!

Pityó

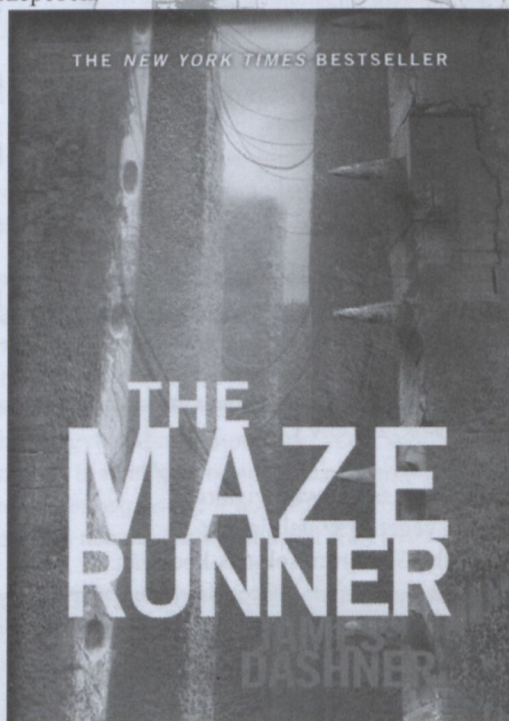

James Dashner: Maze Runner (Az útvesztő)

- könyvajánló

„Mindennap mások az útvonalak, mindent pontosan meg kell jegyezned, hogy kitalálj onnan. A térképnek ott kell lennie a fejedben. És ami a legrosszabb, folyamatosan rettegsz, hogy nem érsz vissza időben. Egy sima útvesztő is elég rossz lenne, de ha esténként át is alakul, csak egyszer kell tévedned ahhoz, hogy a szörnyekkel éjszakázz. Nincs idő hülyeségekre.”

Mit tennél akkor, ha egy sötét liftben ébrednél fel, ami egy magas falakkal körbevett Tisztásra visz téged, ahol 50 fiatal fiú várja az érkezésed? Ha ez még nem lenne elég rossz, a keresztneveden kívül nem emlékszel semmire a múltadból, nem ismered a családot és a barátaidat, nem tudod milyen lehet a kinti világ és nem tudod, miért vagy egy óriási labirintus közepében.

Ebbe a helyzetbe kerül a regény főszereplője Thomas, de nincs túl sok ideje a miérteken rágódni, hiszen a Tisztáson mindenkinek megvan a maga dolga. A csupa tinédzser fiúból álló közösség első tagjai több mint két éve kerültek az útvesztőbe és ezen időszak alatt sikerült egy önfenntartó társadalmat kialakítaniuk. Állatot tenyésztnek, növényt termesztnek, kialakították a szállásukat. Tudják, hogy csak csapatmunkával kerülhetnek ki onnan, ezért saját törvényeket alakítottak ki maguknak, melyeket hálálisan komolyan vesznek, ám ez az egyetlen módja annak, hogy fenn

tudják tartani a rendet. Bár a legtöbb fiú a Tisztáson dolgozva próbálja fenntartani a normális élet látszatát, valójában egy kis csoport az, mely az egész közösség legfontosabb feladatát végzi, ők a Futárok.

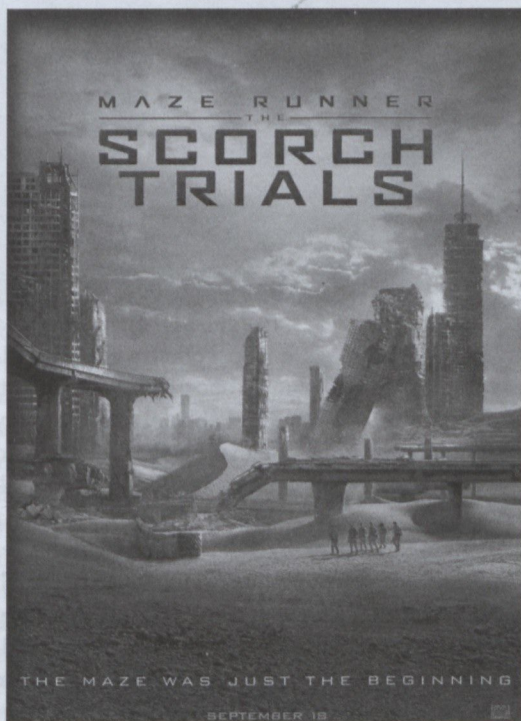
A Tisztást körbevevő labirintus sok-sok kilométernyi hosszúságban húzódik, de a kiút megtalálását tovább bonyolítja, hogy a falak minden nap mozognak, átrendezve az útvesztő alaprajzát. Ráadásul a Tisztásra vezető kapuk éjszakánként bezárulnak, ilyenkor pedig ellepik a labirintust a Siratóknak nevezett gépek, melyeknek egyetlen célja a fiúk elpusztítása. A Futárok dolga pedig nem más, mint, hogy minden nap végigjárják az útvesztőt, felderítsék a változásokat és időben visszaérjenek a Tisztásra, hiszen még soha senki nem élt túl egy odakint eltöltött éjszakát.

Thomast azonban ez sem tántorítja el, szinte megérkezése pillanatától kezdve egyetlen cél hajtja: Futár akar lenni. Hiába tudja, hogy a többiek két hosszú éve folyamatosan próbálkoznak, bízik abban, hogy a rejtvényt meg lehet oldani és így mindannyian hazatérhetnek, bár egyikük se emlékszik rá milyen az otthonuk. A keresés egyre kilátástalanabbnak tűnik, mégis teljes bizonyossággal hiszi, hogy valahol van egy kijárat, aminek a nyitjára eddig nem jöttek rá.

A közösség természetesen újoncként kezeli a fiút, csak apránként osztják meg vele a Tisztás törvényeit, azonban az egyikük meg sem próbálja befogadni Thomast, sőt őszinte gyűlölettel néz rá, azt állítja, hogy látta már korábban és minden erejével igyekszik meggyőzni a többieket, hogy az újonc nem az akinek mondja magát.

Bár továbbra se emlékszik semmire, érkezése után valóban egyre furcsább események követik egymást, más is felismeri őt, az életére törnek, majd a következő lifttel megérkezik a Tisztásra az első lány, kezében egy papírcetlit szorongatva, rajta a felirat: „Ő az utolsó. Örökre.” Az események egyre inkább felgyorsulnak és egyértelművé válik, hogy vagy kijutnak az útvesztőből vagy mindannyian meghalnak.

A trilógia első darabját bátran merem ajánlani mindenkinek, néhány oldal alatt beszippan a történet és legközelebb arra eszmélsz, hogy már az utolsó fejezetnél tartasz és a folytatást követeled. A szereplők 10-18 évesek és az egyikük egy lány, adódna az alap tehát egy már unalomig elcsépelet szerelmi háromszöghöz, ami három könyvön keresztül húzódhatna és csak az utolsó kötet végén derülne ki, hogy a két jóképű, bátor, lovagias és romantikus izomadonisz közül vajon a szőke vagy a barna szívét fogadja-e el a szegény, meg nem értett főhősnő.

Szerencsére James Dashner egy pillanatra se esik ebbe a hibába, a lány csak a regény utolsó egyharmadában kap szerepet, akkor azonban csípős megjegyzéseket tesz, egy percre sincs megszeppenve amiatt, hogy egy egész csapat ismeretlen fiú veszi körül, sőt a végső megoldás is részben neki köszönhető.

A világ felépítése és leírása rendkívül élvezetes, végig leköti az olvasó figyelmét és remekül átadja a feszültséget, melyet a fiúk éreznek, ahogy a toronyház magasságú falak között futva attól rettegnek, hogy a következő sarkon befordulva vajon nem egy Siratóval találkoznak-e.

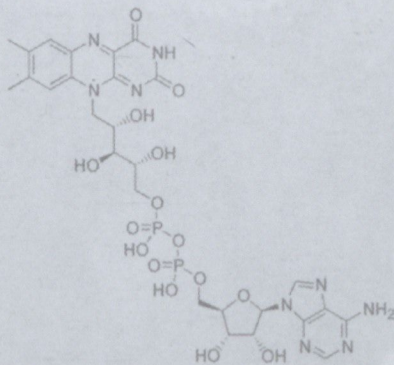
Remek ötletnek tartom, hogy a főszereplőnek amnéziája van, hiszen így az olvasóval együtt kap meg minden fontos információt az új világról, így az író képes fenntartani a bizonytalanságot, kezdetben Thomashoz hasonlóan mi sem értünk semmit. Az emlé-

kek elvesztése ugyanakkor tiszta lapot is jelent a fiúknak, hiszen még ha ismerték is volna egymást korábbi életükben, most nem emlékeznek semmire, így nem számít ki mit tett, csak az, hogy mivel tudja segíteni a Tisztás életét.

A labirintus megfejtésén kívül a másik fontos rejtély az, hogy ki és miért küldte őket ide. Egyesek arra gondolnak, hogy ez egy börtön és így kell vezekelniük bűneikért, mások szerint valamilyen teszt és folyamatosan megfigyelik a reakcióikat. Persze az a kérdés is felvetődik, hogy vajon megéri-e egyáltalán kijutni, hiszen a kinti világ még szörnyebb is lehet, sőt az se biztos, hogy az útvesztőnek van-e megoldása egyáltalán.

A regénysorozat népszerűségének köszönhetően 2014-ben film is készült az első kötet alapján Dylan O'Brien (Teen Wolf) és Thomas Brodie-Sangster (Igazából szeretem, Trónok harca) főszereplésével. A forgatókönyv remekül kezeli az alapanyagát, átülteti a regény feszült hangulatát a vászonra, ahol kell, megváltoztat egy-két eseményt, hogy a mozinéz számára érdekesebb legyen a cselekmény, de ezek az apróbb módosítások nem öncélúak. A színészek többsége kevésbé ismert ugyan, de jól hozzák a rájuk bízott szerepeket. A film annyira sikeres volt, hogy a második rész Tűzpróba (Scorch Trials) címen már idén szeptember 17-étől látható lesz a magyar mozikban, így egy őszi SZTE-Moziest keretein belül feltétlenül javaslom a megtekintését.

Alprazolam

Fesztivállapot

Vizsgaidőszak okozta károkat sokan fesztiválozással pihenjük ki. Idén én is ilyen formában eresztettem ki a gőzt. Nagy divatnak örvend amúgy is az egyetemisták körében, és nem kell messzire menni, hogy belefussunk valamelyik ominózus rendezvénybe.

Meg kell hagyni eléggé élveztem is, pedig eleinte kicsit szkeptikus voltam főleg a Sound kapcsán. A Balaton, mint helyszín elengedhetetlen része a nyári kikapcsolódásnak és egy fesztivállal egybekötve még inkább kecsegtető. Egy nápot voltam a Soundon, mert a hosszú hétvége többi részét inkább baráti körben töltöttük fürdőztünk sütögettünk, miegymás... Be kell valljam valahogy a barátokkal eltöltött este jobban sikerült, mint a várva várt „Balaton Szandra”, de ebben sok minden közre játszott. Persze, azért pozitív benyomás is akad bőven, kellemes csalódtunk a fesztiválban összességében. Nehezen indult a buli estéje, mert előző este zárt körben sikerült túl jó érezni magunkat, pedig „csak egy sörnek” indult, de hát mind jól tudjuk mi a végkifejlete ezeknek a híres szavaknak. Tehát, ez is rányomta bélyeget, majd sikeresen lekértük a vonatot, aminek köszönhetően hívtunk taxi, amiért horribilis összeget sikerült otthagynunk. Ez sem tetszett a csapatnak túlságosan, de úgy voltunk vele, hogy tovább nem várunk. Igaz, megfordult a fejünkben, hogy eladjuk a jegyeket és átmegyünk Siófokra bulizni még vártuk a taxit, de végül elvetjük az ötletet. Mikor odaértünk, mint vártuk rengeteg ember, összenéztünk és mindenki arcára kiült a pánik, sosem fogunk bejutni. Mindannyiunk meglepetésére kb. 10perc alatt lezajlott a karszalag átvétel, szóval elég rugalmasan ment a dolog. Viszont a benti kártyás rendszer nem nyerte el a tetszésünket, de meg kell hagyni üzlet politikának elég jó, gyorsan le tudod csipogatni róla azt a több tízezer forintot amit feltöltöttél, főleg amilyen árak voltak. Egyszer élünk alapon

most ettől is eltekintek, a hangulat lehangoló volt, a Faithless nevű együttes gondoskodott a fesztivál élményről. 20 éves jubileumi koncert sorozatuk miatt álltak össze újra, szóval még inkább dobott rajta, hogy többször nem biztos, hogy láthatjuk őket élőben. Kár, pedig maradandó élmény volt, a bérletes ismerőseink is bevallották, hogy ez a koncert volt a legjobb. Az este többi részét különböző dj-k sátrainál töltöttük velük kapcsán vegyes érzelmeim vannak, de nem volt rossz. Voltak persze fesztivál arcok is dögivel, a virág fűzér és társai elengedhetetlen kellékek voltak. Akadtak extrém estek is, egy srác egy kitömött madárral élte a bulit, még egy másik lány egy óriási Scooby-Doo plüssállattal, hát nem tűntek szomjasnak. Voltak lelkes falmászók is az egyik Punnany rajongót 15m magasból, a színpadi világítás állványáról hozták le biztonságiak. Egyéb csúnyaság is akadt, de azt nem részletezném, a lényeg: A fesztivál területén ne fürdj a Balatonban! Maradandó élmény volt a Sound, azt kell mondjam tetszett, bár bérletet nem vennék, mégis visszamennék egy-két estére, annyit megért.

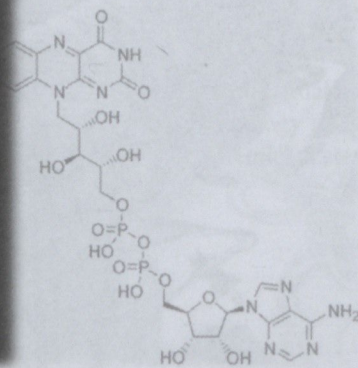
A másik fesztivál, a Campus kevésbé népszerű, de számomra mégis mélyebb nyomott hagyott, mint a Balaton Szandra. Ami leginkább mellette szól, hogy a bérletért ugyanannyit fizettem, mint egy este Sound-ért. Ez a fesztivál helyileg Debrecen városában van, annak aki volt idén Medikus Kupán valamennyire talán rémlik a helyszín, a Nagyerdő. Az itteni dotés gyógyszerészhallgató ismerősöm hívott el erre a rendezvényre. Vele két

éve az OGYT-n ismerkedtem meg és azóta is tartjuk a kapcsolatot, Medikus kupán is együtt buliztunk. Ebből is látszik mennyire jók ezek a szotés események, rengeteg új embert ismertem meg eddig. Lelkesen várom jövőre a szegedi Medikus Kupát és a budapesti OGYT-t. Tehát visszatérve a Campusra, olcsó, sokszínű és nagy volumenű, én ezekkel a szavakkal illetném. Annyi színpad és sátor volt, hogy mindenki találhatott kedvére való zenei stílust. Nem tudtunk választani a rengeteg fellépő közül. Az italok is jóval megfizethetőbbek voltak. Nem kellett kártyát váltogatni, ami nekem különösen tetszett. A beléptetés is gyors volt mind a négy este. Végig ott voltam ezen a fesztiválon, de nem sikerült megünnöznöm az utolsó nap sem, bár a társaság sokat dobott rajta. Talán csak annyi szól ellene, hogy nincsen vízpart a közelben, de kárpótol érte a gyönyörű belváros. A Hal-köz nevű kiülős utca nagyon hangulatos, érdemes meglátogatni. Az ottani fürdőről is sok jót hallani, szóval strandolási lehetőség is akad. A szállás is olcsó, koleszban is van lehetőség aludni. Ami még nagy élmény volt számomra, hogy a nyíregyházi állatkert elég közel van és sikerült meglátogatnunk. Már nagyon régóta szerettem volna elmenni, és biztos állíthatom, hogy az egyik legszebb magyarországi állatkert. Jó időpontot fogtunk ki, mert sok kis bébi állat volt, így még jobban élveztük a túrát. Fenomenális élmény volt a Campus fesztivál jövőre is mindegyképpen szeretnék rajta részt venni.

Mindenkinek merem ajánlani mindkét ominózus rendezvényt, de ha választanom kéne, a debreceni mellett tenném le a voksom. A Campus igazán egyetemista barátnak mondható, és ezt minden elfogultság nélkül állítom. Jó szórakozást kívánok mindenkinek hozzájuk jövőre!

Murphy

„Otthagytam a fiúmat a mezőn”

Avagy #főgolyatáborozási.

*Magyarázattal tartozom. Negyedévbe lépve, mint háromszoros golyatábor résztvevő, tüsszen-
tésnyit meguntam harmadikos fogalmazásként feldolgozva látni egy olyan eseményt, amit hó-
napokkal később is emlegetnek. De a megszokás kedvéért:*

Kedves Naplóm!

Tegnap jöttem haza a golyatáborból. Nincs hangom, a bal lábfejem fel van dagadva, mert valami megcsí-
pett, illetve kiment a térdem, amikor B-vel nekiestünk
„ölelkezés” közben a virágágyásnak. Sok barátot sze-
reztem, remélem, nem csak a közös pinytőkezés fog
minket összetartani az év folyamán. Kicsit izgulok,
mert egy csomó olyan ember jelöl be a Facebookon,
akinek még az arca sem ismerős. Képzeld, volt egy
vetélkedő is, amin nagyon jól szórakoztam. Tök dur-
va volt! Főleg, amikor volt az a zoknis feladat. Aznap
este volt egy esküvő is. A és Zs nagyon szép párt al-
kottak, biztos azért, mert a magyar ABC első és utol-
só betűje a nevük kezdőbetűje. Mondták a főgolyák,
hogy igazi esküvő volt, csak a nászutat halasztják el
a tábor végéig. A nászéjszakáról nem nyilatkoztak. A
másnap borítóra is jó volt, főleg, hogy a heavy tours,
meg a spriccelők összekovácsolták a csapatot, a pin-
tyókékről nem is beszélve. Mire hajóra szálltunk, az
egész tábor együtt énekelte a himnuszunkat, a pesti
jogászokat. Visszafelé sétálva a táborba gyakorolhat-
tam, hogyan kell 85 kiló izmot cipelni, ha az a füben
akar aludni, rákontrázva az előző esti mezőnfekvés-
re. Szerencsére nem borultunk be az árokba, bár biz-
tos vagyok benne, másnap reggelig egyikőnk se bánta
volna, ha ez történik. Utolsó este szokás szerint el-
szabadultak az indulatok, meg a kétségbeesési hor-
monok, ezért mindenáron megpróbáltam arra az új,
másodéves srácra ráhajtani, aki csak aznapra jött. Sze-
rencsére nem sikerült, így, gondolom, majd szeptem-
berben újra beszélgethe-
tünk. Elme-
gyek aludni,
kedves nap-
lóm, hosszú
nap és renge-
teg tisztálko-
dás áll előt-
tem.

Nos, köszö-
nöm, ezt nem.

Bár nehezen hiszem, hogy bárki ilyen stílusban írja a
naplóját, hiszen a papír is tud pofont adni a szemte-
lenségért... A leggyakrabban elhangzó kérdések saj-
nos nem a „mikor kapunk kannást”, „hol a pult”, „te
miért vagy ilyen szép” voltak, hanem a nehéz a ma-
tek/anat voltak. Természetesen fejből tudtuk, melyik
kollégiumba hány ponttól veszik fel az embereket, fő-
leg én, aki életemben nem voltam kollégista, és soha
nem töltöttem ki szociális felmérőt. De hátha, ne mi
legyünk a tudatlanok, válaszolunk.

Ugyan az első napi hangulatom hagyott némi kíván-
nivalót maga után, tekintettel a rokkantsági alkohol
absztinenciának, negyven foknak, negyven perc ké-
sésnek, azért néhány érdekesebb egyénnel való törté-
néstől kár lenne a szeretett és mélyen tisztelt nagyér-
deműt megfosztani. Vegyük például a szőke herceget,
aki kivételesen nem fehér lovon, de kék szemmel,
ötezesekkel kitömve, MÁVval érkezett a táborba.
Minden lány álma, hogy egy ilyen fiú, izzadságot,
Hugo Boss inget és mély sóhajokat nem kímélve, szí-
gorúan hozzájuk leereszkedve, felcipelje a cuccukat a
táborba. Áron nevű herceg viszont inkább odadobta
a cuccait a főgolyáknak, „hozzad, prolikám”, majd
beült a következő autóba, ami arra jött, és lehúzott
ablaknál integetett két említett hölgyeményünknek,
miközben légkondival elhúzott mellettük. A nedvese-
dés ezután maximum a dühnek volt sajnos betudható.
Kedves vasárnapi történéseink között említhető meg
a vetélkedő. Aki volt már SZOTE-s vetélkedőn, tud-
ja, hogy összekovácsolja a csapatokat. Azt is, hogy
a jelmezek és attrakciók felszabadultak, humorosak.
Nagyobb problémáink közé maximum a lapos hasú
lány kiválasztása volt, hogy onnan szívhassák fel a
„kokaint”. Tekintsünk el a vetélkedő eredményeitől,
a hangszálak kínzásától, koncentráljunk egy kicsit
az elfogyasztott alkoholmenyiség hatásaira, illet-
ve arra, hogy ez, karöltve és táncikálva milyen ha-
tást fejtett ki a szobatársaimra, és/vagy mindenkire a
környezetükben. A sors kegyetlenségének tudható be,
meg a Gilbert nevű hön szeretett élettársamnak, hogy
második napra még egy naposságot is elvállaltam, így
továbbra is biztosak az információim, és hogy nem
ittam semmit.

A készülődés az esküvőre úgy telt, mint bármelyik esküvőre. Még jó, hogy nem voltam egyen sem ezelőtt, tehát körülbelül annyira tudom pontosan a történeteket, mint homeopata a farmakológiát. A menyasszony nem találta a harisnyakötőt, az örömanya mindenkinek le akarta csapni a fejét, sajnálta szegény pici kisfiacskáját, a násznép természetesen megpróbálta megakadályozni ezt a frigyvet. „Bárki, bármit tud, ami ennek a házasságnak az útjába állhat, az most szóljon, vagy hallgasson örökre.” A válasz: Az Alkohol! (Elhanyagolható suttogásként, de azért érthetően hallható volt még a „menyasszony nem szűz!” felkiáltások kinyilatkoztatása is, de nem pajzánkodhatunk, ezért ezt nem említettem meg. A papír és tinta hazudnak.) A szertartás után, könnyek közt, néhány kisgolyó megkérdezte, hogy mikor lesz a nászéjszaka, illetve, hogy a rendes, családos esküvőt mikor tartják...

A nagy örömek másokra is átragadtak. Fél háromkor már nem kifejezetten értettem, maximum élveztem a félhomályban a létezés. Pláne a szekrény által másoknak adott öleléseket, amelyeket rendszerint egy „de olyan szexii” felsóhajtás, szekrényölelés, majd ataxiás három lépés követett. „Tánc közben elhagytam a telefonom, de megérte, annyira jól csókol, totál megérte...” Ekkora érzelmeket pedig, minden lány tudja, legjobban évessel lehet elfojtani, így a következő elhangzott mondat így szólt: „Van bábikajám, akkor azt most megeszem.”

Alapvetően a rendszer, a kommunikációs csatorna hiánya, maga a kommunikációs zaj, ami igazából a jel volt, ami igazából a zaj, kétségbeesetten zavarodottan ígérkezett. Röpködtek a kijelentések, beszélgetést próbáltak formálni, de maximum szegény szekrény volt a jó hallgatótárs. Metakommunikációban mindenképpen. „A fiúm a mezőről”, aki otthagyt, (elaludt,) is meg tudná ezt erősíteni.

Gátlástalan, felszabadult érzelmeknek, kedvenc női testrészünk imádatának is hangot kellett aznap éjszaka adni. „Azta, én mindig azt hittem, neked ilyen naagy cicijeid vannak.”

„A: B, B2 meg szeretné nézni a cicijeidet!

B: Sajnálom, messze van, jöjjön ki!

B2: Nem megnézni, inkább megfogni szeretném!”

Az indokolatlan kedvesség, az ágyunk megosztása, és a szekrények szeretete uralta akkor hajnalban a hangulatot. „Meg a cerebrocerebelláris ataxia, a fél liter bortól, amit a kezembe adtak. Amiről másnap kiderült, hogy két és fél liter volt.”

Mivel nagyban folyt mindeközben a Vízi világbajnokság, bár nézni nem is tudtuk a közvetítéseket, a kismédencében a herceg megúszta a 100 méteres

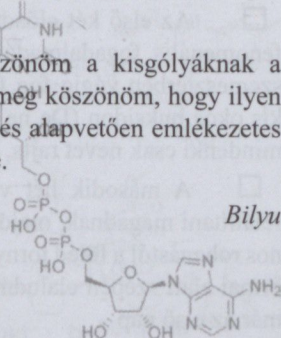
gyors világrekordját, illetve intézkedett róla, hogy a MÁV világbajnokság feladatai közé jövőre felvett nyerjen a poggyásztartó-váltó. „Hiába, aki nem jön, itt marad, aki itt marad, az nem jön”. Valahogy haladni kell. Ugyanitt hangzott el egy megnyugtató felvilágosítás arról, hogy mi is történik egy bortúrán: „nehogy azt higgyétek, hogy a bortúrán kirándulni fogunk, F...t! Leülünk egy asztalhoz és iszunk!” Ha valakinek nem volt elég a bulibungallóban, a partivityillóban, vagy a tükörteremben, a faszaunában rotyogni, akkor kipróbálhatta a traktorkerékkel gurulást. Rollingolási.

Legjobb barátaink még mindig a SZOTEs napszemüvegek, illetve a partiállatkák. legnagyobb félelmei egyeseknek pedig a tampon, a tarja és a körömlakk. A konyhásnéninek még mindig vasból öntött orosz kopasz bácsik vannak a retinájába égve, a rendszer még mindig épp annyira működik, a menzatea pedig továbbra is finom. Ha nem jut eszedbe valakinek a neve, próbálkozz be a Mátéval. Ha szegény lány megsértődik, akkor válaszd inkább a Dórit, Fannit, vagy Zsófit. Nyugodtan keressétek a napost, és ne lepődjétek meg azon, ha „ez is főorvos lett, meg az is professzor, csak én vagyok rezidens...” (ezt már én sem tudom, honnan került elő, így, ebben a mivoltban ez a betűhalmaz.)

A Hashtagekkel kapcsolatban annyit mondanék annak, aki nem volt a táborban, hogy merüljön el jelenlegi magyar popkultúra gyöngyszemeiben, ízlelgesse őket (ajánlott a Daedalon is, néha), és akkor rájön, honnan a sok képző és jelző. Ami a táborban történt, ott is marad, kivéve, ha úgy bevered a kezed a csapba, hogy egy évvel később is megvan a helye. A kis-pajtások, akikkel összehaverkodtak pedig remélnétek, hogy még vagy három évig kitartanak.

Köszönöm az emlékek foltozását, aranyköpéseket, sajátos élményeket azoknak, akik megírták nekem őket. Annyit mondanék erre a négy napra, összefoglalásként és véleményként, hogy nem volt ez rossz, hála az égnek kevésbé volt halálos, mint tavaly, és még azt, hogy a piros szemüveg nagy kincs lesz pár hónap múlva.

A főgolyák nevében köszönöm a kisgolyáknak a részvételt, a főgolyáknak meg köszönöm, hogy ilyen idióta emlékeket, képeket és alapvetően emlékezetes történeteket hoztunk össze.

Bilyu

KISGÓLYA BINGÓ

Avagy: tudom, és te is tudod (vagy tudatják veled), hogy ez mind-mind megtörténik, még az első szemeszterben. De a szó, az emlékek, és az alkoholmámor is elszáll, így hát itt az ideje papírra vetni a tetteket. A móka, az „Úristen, emlékszel, amikor...?” és természetesen az elretentés kedvéért.

A következő sorok végén jelöld a megtörtént eseményeket! Ne csalj, úgyis mindenki tudni fog mindenről, hiszen mindenki ezt csinálja. Látom, hogy csóválod a fejed, de így lesz, törődj bele. (Ha többféle opciót magába foglaló sort találsz, aláhúzással jelöld a rád vonatkozót.)

Ha már nem maradt üres jelölőnégyzet, és kedvet kapsz hozzá, hogy örökséged megoszd a nagyérdeművel, akkor írd hozzá sztorit, és küldd el szerkesztőségünkbe! A legjobbakat fetrengve röhögéssel jutalmazzuk. Sok sikert, és jó szórakozást!

☐ Gólyatáborban összekavarodni egy másik kiscsolyával. Vagy főgólyával. Vagy mindkettővel. (Ejnye!)

☐ Az előző pontot másnap csúnyán banni, majd megismételni - lehetőség szerint ugyanazzal a személlyel

☐ Ezt is csúnyán megbanni

☐ A tábori programok alatt olyan dolgokat látni, amik annyira abszurdak, hogy valószínűleg csak képzelted az egészet (Pedig nem. *ördögi kacaj*)

☐ Az első héten térképpel és/vagy GPS-szel rohangálva, pánikrohamokkal és hőhullámokkal küzdevel keresgélni az aktuális gyakorlat helyszínét

☐ Miután megtaláltad, és kevésbé boldogan konstataáltad, hogy elkéstél, lehajtott fővel bebotorkálni az épületbe

☐ Majd 2 perc múlva zavartan kijönni, mivel kiderült, hogy az első héten ez a gyakorlat nem lesz megtartva

☐ Megfogadni, hogy minden órára bejársz

☐ Az első két előadás után módosítani ezen a fenomenális fogadalmadon, ami egyébként minden szemeszterben végig fog futni kósza gondolatként a kis okos buksijdon (De ne aggódj! Egy idő után már mindenki csak nevet rajta, és gyorsan elmúlik.)

☐ A második hét végére kemény napirendet felállítani magadnak, majd a fáradtságtól és a folytonos rohanástól a föled tornyosuló jegyzetek fenyegető ormai alatt szépen elaludni, és felborítani az egészet már az első nap

☐ Beismerni, hogy az egyetem nem úgy működik, mint a gimiben (Ezt még nem mondták? Szegénykém...);

☐ Segítséget kérni az idősebbektől, és hajnalig szivacsként magadba szívni a tudást, amit ők készségesen megosztanak veled egy családias hangulatú vendéglátó-ipari egységben. Figyelem! Egy-egy ismeretség jegyzettámogatássá konvertálható

☐ Átadni ezt a sok-sok hasznos információt a csoporttársaidnak, természetesen hasonló körülmények között

☐ Egy JATE-buli utáni reggelen nagyot nyújtózkodni, és keresni valamiféle támpontot, hogy megtudd, újdonsült legjobb barátaiddal kinek a szobáját vettétek be az éjjeli ostrom folyamán

☐ Ráeszmélni, hogy ez bizony a te szobád

☐ És, hogy katalógusos órád kezdődik 10 perc múlva

☐ Csapat-papot otthagya, saját muslicafelhőd kíséretében időben megérkezni (Itt megengedett egy győzelmi kiáltás, mely az egyetemi élet apró örömeit ünnepli.)

☐ Túlélni az első demóidőszakot, majd illedelmes hallgató módjára megünnepelni

☐ Túlélni a második demóidőszakot és ismét ünnepelni ráeszmélni, hogy szépen belecsordogáltál a vizsgaidőszakba, és biztatni magad, hogy harcos vagy

☐ Eye of the tiger-t és Disney-t hallgatni a vizsga előtti napon, könnyedet törölgetve, magzatpózban fetrengve a padlón (az ágyon Sobotta, Funkci, nyomtatott ppt-k, és elcsórt jegyzetek)

☐ Túladolni magad kávéval, és ámokfutást rendezni a koliban (Akkor is, ha nem vagy kolis. Éljen a koffein!);

☐ Rájönni, hogy akkor sem lenne idő az anyag végére érni, ha alvás...(Bocsánat, elragadtattam magam. Olyat itt nem szokás.) évés közben is azt tanulnád, miközben a többiek azzal riogatnak, hogy már 2 hete ismételnék

☐ Bőszen szidni azokat, akik végeztek. Level

hard: dartsozni a fényképüket használva céltáblának

□ Megtanulni a Miatyánkat 3 nyelven (A Vatikánban olaszul beszélnek, a pápa argentin, magyarul pedig, mert illik. Biztos, ami biztos.)

□ A vizsgaidőszakot teljesítve pedig gyűrötn, kiszáradva és hitetlenül ácsorogva két dolgot kell észrevenned: 1. egy karácsonyfa néhány megmaradt tűlevelét a nappaliban, 2. a jegyzeteid tetején is egészen kényelmesen lehet aludni.

Nos, milyen volt első olvasatra? Tetszett? Alig várod? Fintorogtál? Rémisztő volt? Ne félj, minden percét imádni fogod. Vagy legalábbis, ahogy mondani szokás: utólag majd mind nevetünk rajta.

Méz

(Gólya) szárnypróbalgatások

A gólyatábor alatt megkértük az írás (és remélhetőleg a Pulzus) íránt érdeklődőket, röviden mutassák be, mit tudnak alkotni. Fogadjátok szeretettel az eredményt:

Van úgy, hogy az ember nem igazán tudja, mit gondoljon. Nem azért, mert nincsen véleménye, vagy, mert egyszerűen hülye... nem, sőt! Túl sok a gondolat. Olyannyira, hogy nem tudod megválogatni őket. Felmerül benned a kérdés, hogy „Atya ég! Ezt most komolyan én gondolom, vagy annyira berúgtam, hogy ez már nem is én vagyok?!”

Inni kéne még egyet, de nem jutok a pulthoz. Ez a szerencsétlen is pont itt nyomul, pont itt kell táncolnia. Olyan jó egy kicsit sodródni, bulizni, rázni erre a számra, csak ez a szerencsétlen ne lenne itt... Komolyan annyian vannak, és pont ő, pont itt... Á! Hová is indultam? Jé, őt ismerem!

- Hali! Mi van veled, ezer éve nem is láttalak! Várj, meg ne mondd, tudom ám, hogy hívnak! – és úgy vigyorogsz, mint egy idióta. Nem, valójában fogalmad sincs, hogy hívják, de azért megpróbálsz. Vé-

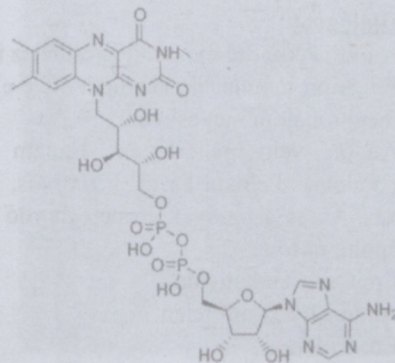
gül már úgy is annyira mindegy, megmondja.

- Jaaa! Tényleg, hogy pont ez nem jutott eszembe... Nem jössz, nem iszunk valami jót?

A pultnál széles a választék, hát mit igyunk? Végül benyomsz két rövidet meg egy isten nyilat. A másik valamit annyira magyaráz, és úgy figyelsz, hogy megértsd, de valami nem stimmel. Mintha túl hangos lenne a zene. Közelebb lépsz, hátha hallod, de nem, így sem jó. De akkor mi a baj? Teljesen olyan, mint ha valami egészen ismeretlen, sosem hallott nyelven beszélne, és te csak pár ismerős szót értesz, de bólogatsz, hogy ne tűnj olyan idiótának. Már csak egy kérdésed maradt.

- Bocsi, hogy is hívnak?

Sira

Műtét-szentenciák

Szituáció: Dr. K-val az első csípőprotézisnél a beteg elkezd sápítózni, hogy fáj, ahogyan a doki kalapálja a protézist.

Sztori:

Kalapács: *Csatt!* *Csatt!* *Csatt!*

Beteg: Jaj! Jaj! Jaj! Doktor Úr! Doktor Úr! Ez fáj! Nagyon fáj!

Dr. K odafordul, és nevető hangon közli a beteggel: -FÁJ A FENÉKET! Ha fájna, akkor az elejétől kezdve úgy visítana, ahogyan a torkán kifér!

Csatt *Csatt* *Csatt*

Szituáció: Dr. K-val, egy csípőprotézisnél történt, hogy a doki, faragja a combesontot.

Sztori:

Kalapács: *Csatt!*

Csont: *Reccs*

Dr. K: B***** meg!

Beteg: Mi történt Doktor Úr?

Dr. K ránéz a beteg kérdő arcára, majd megnyugtatóan közli vele: Nincs semmi baj, aranyos, nem kell félni.

Majd odafordul hozzánk, és suttogva: Eltörtem az őreglánya combját, de erről neki nem kell tudnia!

Szituáció: Bokatorlott áldozat bekerült Dr. M kése alá. Az ízfelszíneket rekonstruálni kell a meglévő darabokból.

Sztori:

Dr. M : Na, ezt is összeraktuk! Már csak ennek a nagyobb, köröm méretű hyalinporc darabnak a helyét kell megtalálni!

Eltelik 10-15 perc, a doki forgatja, a darabot, próbálkozik, keresgéli a helyét, de semmi... Majd megszólal: Fene se tudja, hogy ez hova megy... Mindegy! És egy legényes mozdulattal kidobja a kukába a porcot...

Szituáció: Andorral a beteghordó fiúval beszélgetek a munkaviszonyokról.

Dialógus:

Andor: Akkor te most mit is csinálsz itt?

Én: Amit mondanak, és mindenféle előképzés nélkül megpróbálom megcsinálni.

Andor: Nem így értettem. Hanem a jogviszonyra gondolok. Például Dr. M a főorvos, Dr. S a plasztikás, Ancsa a főnővér, én beteghordó vagyok, Tamás ápoló, és te...

Én: Orvostanhallgató.

Andor: És az mit jelent?

Én: Kolonc...

Th11

Szituáció: Műtét előkészület, a beteg, egy 150 kilós diabéteszes beteg a műtőben bent van, és megy az elbeszélgetés.

Sztori:

Altatóorvos: Ugye nem evett a bácsi semmit az elmúlt 24 órában?

E. bácsi: Nem, nem ettem semmit.

Altatóorvos: Rendben, akkor beadom az érzéstelenítőt gerincbe.

Beadta. Nem kellett volna. Minden izom elernyedtt deréktól lefele. Igen, a záróizmok is... És a bácsi a műtőben a bemosakodott orvosi keze alatt mezőgazdaságra jellemző, tápanyag-ellátási munkálatokba fogott...

Szituáció: Os scaphoideumba hajt Dr. A egy csavart. Telefonál, hogy menjek le a 3-as műtőbe.

Sztori:

Megérkezek a műtőbe, majd Dr. A megszólal: Mosakodj be.

Megkezdem a folyamatot, ami 15-20 perc, majd belépek a műtőbe, beöltözök, leülök a dokival szembe.

Dr. A: Látod a törést a röntgenen?

Én: Igen.

Dr. A: Rendben, akkor ezt a csavart kell behajtani. *behajtja* Köszönöm szépen ennyi is lett volna, már csak be kell varrni.

Szintidő: 4 perc...

Szituáció: Épp betoppanok a műtőbe, mikor Dr. K Dr. S-sel vitatkozik.

Dialógus:

Dr. K: A medikus fiam megérkezett! Akkor te most mosakodj be. Dr. S, te meg ne fürdjé' be!

Dr. S: Már megvagyok vele...

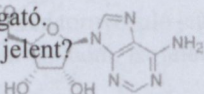
Dr. K: Akkor ezzel befürödtél.

Szituáció: Dr. A, Paradise Cityre műt és kéri a fűrőt.

Sztori:

Megkapja a fűrőt, majd egy szemrebbenés nélkül elkezd vele léggitározni a műtét közepén, miközben énekel. Majd erre a műtősnő két hosszú szikenyéllel elkezd dobolni...

Chaffe

Street art Szeged

Ha az ember nyitott szemmel járkal Szegeden, sok megmagyarázhatatlan dologba futhat bele. Ezek nagy része „természetesen” az egyetemistákhoz köthető, de tegyük félre a random flash mobokat, a csirkejelmezt az Aradi téren vagy a péntek reggeli folk jogát úzó megfáradt vándorokat valamelyik park padján, és nézzük meg a közlekedési táblák hátulját, a Tisza partot vagy akár egy fát egy nagyobb bolt előtt. A street art ott bujkál.

A street art a hivatalos definíció szerint (értsd: Wikipédia) az utca művészete, ami tartalmazza ugyan a graffitit (a szintén graffitinek becézett firkálmányokat, a tag-eket nem), de annál jóval több. Lehet ez nem kereskedelmi célú poszter, matrica, de akár szobor vagy dombormű is. A lényeg az, hogy közterületeken (többnyire szürke falakon vagy esetünkben táblákon) jelennek meg, legtöbbször érthető mondanivalóval, humorral, de legalább is társadalomkritikával felvértezve. A műfaj alfája és omegája Banksy néven ismerté vált... egyén. Ugyanis amennyire közismertek a munkái, ő maga annyira titokzatos; sem a korát, sem a nemét nem ismeri a publikum, sőt még az is felmerült, hogy Banksy valójában egy csapat. Ez így a legszebb. A művész(ek)e(t), illetve a street art világot magát legszórakoztatóbb formában a Kijárat az ajándékbolton át című film dolgozza fel.

De kanyarodjunk is vissza Szegedre. A fent említett film után kezdtem el én is jobban figyelni, hogy miket rejt az utca. Címszavakba szedve tehát:

A kockacukrok

Mivel a Semmelweis utcai koliban lakom, az odatelepített jó pár kilós fehér dekortömbök, alias hatalmas kockacukrok már egy ideje szemet szúrtak nekem. Az alapkoncepció mögöttük nem volt teljesen világos, de azt sem mondhatom, hogy csúnyák lettek volna. Egy-

szerűen léteztek. Egészen addig, amíg anonim „elkövetők” egy csoportja rájuk nem talált. Egyikőjük azóta már az internetet is bejárta, ugyanis hirtelen a Portal című játékból ismertős szívecskés fémdobozzá,

Companion Cube-bá alakult, másik társa pöttyöket kapott, mint egy túlméretezett dobókocka, megint más pedig csak szarvasbogarakat vagy a Gorillaz együttes egy tagját kapta meg osztályrészül. A magát nagyon adó Rubik kocka még kimaradt a repertoárból, de titkon reménykedek, hogy valaki ezt a magaslabdát is leüti nemsokára.

A táblák sötét oldala

Itt ért a legnagyobb meglepetés. Persze még a kutatásom előtt is találkoztam táblákkal, ahol a zebrán átkelő emberek feje egy groteszk holdra lett lecserélve (Boldogasszony-Vitéz utca sarka), vagy egy asszony egy rinocérosz feliratú üveget ölelget (személyes kedvenc, Bánomkert sor-Oldal utca sarka), de némelyik hátulján meglepő mennyiségű és minőségű egyedi matricát rejt. Előbbi kategóriában abszolút nyertes a Dugonics téri villamos megállóval szembeni tábla háta, ahol vagy ötven képet találhat meg a szemfüles arra járó. A teljesség igénye nélkül van itt tank, aminek a csöve egy ceruza; villanykörték, amik virág módjára nőnek; Hófehérke bandita maszkban, egy kézi gránáttal; bűvészkalapos eger és egy szemetet a kukából kidobáló piktogram Budapest felirattal is. Innen már le lehet szűrni, hogy a tucatnyi kis bandát reklámozó vagy egyszerűbb kép közt simán meg bujnak szépek, viccesek és elgondolkodtatók is. Érdemes tehát a táblát mindkét oldalról nézni.

Jó helyen, jó időben

Egyik kedvenc kategóriám, amikor a mű nem csak az utcán valahova elszórva található meg, hanem a környezetére reagál. Valamilyen szempontból ide sorolhatók a kockacukrok is, illetve a Pulzus kávézó és a Semmelweis utca eleje közt megtalálható, reklámszerűen kidekorált „Régi!” felirat is, de az igazán jók nagy része a Hungária környékén van elszórva. Itt több ereszből is a betonra festett vízben úszkáló festett halak folynak, és az omladozó vakolatot is egy légkalapácsos rókamangusztá bontja (a helyzetet sajnos rontja, hogy egyikük lekopóban van, a másikat pedig kevésbé kreatív szellemek hatalmas hímtaggal egészítették ki). De a Vitéz utcán is találni hasonló ötletességet: az egyik épület pinceablakát valaki kinevezte egy oda festett lény szájának, a Markovics utca egyik járdája pedig a szegélykövekkel tetriszezik, a Bánomkert sor egyik garázs oldalába pedig Bodri pisi oda a nevét. A kategória helyi (még megmaradt) királya viszont egyértelműen a Dugonics téri kis... bolt előtti füves placc fáján pihenő hatalmas katica, ami ifjú korában még csak a fa egyik dudora volt.

Egy perc néma csend

Még megmaradt királyról beszélek, hiszen az ehhez hasonló humoros agymenések közül jó pár felújítás „áldozatául” esett. Ilyen többek közt a legendás Tisza parti úrállomás a dipárcsör és árrívá felirataival, de az árvízi emlékmű környékéről eltűnt a „Városképi jelentőségű betontömb” is. Ennél érthetlenebb módon tűnt el egy régi kedvencem, a Gogol utcát a cégre jellemző négy színű betűkkel Google utcává alakító tábla, de egy hasonló mű „halálánál” is ott voltam: az előbb emlegetett kis... bolttal szembeni utcában az egyik falat, amin pár hete még egy csimpánz filozofált a magyar eredetű banán termékjelölés létjő-

gán épp akkor bontották le, mikor fényképező túrámra indultam. Remélem, a legtöbbet valaki megmentette fotó formájában.

Szemtelenség

De csak a legtöbbet. Eddig tudtam ugyanis kikerülni a szegedi street art sötét oldalát, a mindenhol ott lapuló buta tömegjelenséget, azaz a szem nélküli babafejeket. Ezek a kis förmedvények szó szerint mindenhol ott vannak, de legalább annyi helyen, mint az összes többi minőségi street art együttvéve. Bár ezért tisztelet az alkotó kitaratásának, de a dicséretet itt el is apadtak. A szem nélküli játék baba fej se nem különösebben szép, se nem vicces, de még társadalmi furcsaságokra sem világít rá (ha csak nem a vakon született gyerekekre akarna, de arra is rosszul). Kisé groteszk, kellemetlen ránézni és figyelemfelkeltő, de ezek közül minden jelző illik egy kutya ottmaradt végtermékére is. És miért is dühít különösen ez az ötletlen szimbólum? Mert túl sok. Egyrészt nem tudod kikerülni, akkor sem, ha nem tetszik, másrészt jobb kezekben ennyi energiával egy minőségi dolgot is össze lehetett volna hozni, humorral és üzenettel, ami akár Szeged látványossága is lehetne. De nem, mi szemtelenedünk. A teljes képhez az is hozzá tartozik, hogy újabban megjelent a baba dísznószérúvé torzított képe is, ami már egy lépéssel kreatívabb és ironikusabb, mint az eredeti, de még mindig nem az igazi. Mindezek ellenére valahol mélyen érdekelne, hogy ez a jelenség mért jött létre.

Mint ahogy szívesen készítenék interjút egy ilyen művésszel is. Mindenki mást pedig arra bízotok, ha van egy kis ideje, nézzen meg ezen művek közül párat (ilyen cézzattal írtam ki a helyüket is), vagy ha talál újabb, ötletesebb műveket, azt küldje be hozzánk, a pulzusspiritus@gmail.com címre esetleg a facebook felületünkre, a Pulzus Spiritus Online-ra. A legötletesebb art beküldője egészségére koccintunk majd, vagy ilyesmi.

Bandy

Lázadás Velencében - Első rész

Párafelhőkben izzott a napkorong a lagúnák felett, aranyhidat szöve a kékellő hullámokon, melyek a láthatáron még szűz-kéken derengtek; csupán a parthoz közeledve fogadták magukba a kikötő minden szennyét, megadóan cserélve szürkére kékségüket, melyet legfeljebb megsemmisülésük előtt habjuk színezett tisztább árnyalatokkal. A fehér tajték apró cseppekre porladt szerte a kikötő kövein s a parti lépcsőn üldögélő fiatalember csizmáján.

- Talán bizony köszoborrá vagy sóbálvánnyá dermedél? Remélem ott lenn nem láttál olyan rémeket, mint szegény Niobé vagy Lót felesége!

A velencei kisnemes – barnabotti – összerezte a könnyelmű hangra. „Vajon mit szólna, ha igennel felelnék? S ha még azt is tudná: nem a múltban látok halált, vért és tüzet – de a jövőben?”

Kelletlenül fordult meg, hogy szembetalálja magát barátja, Nicco nevető tekintetével. A szőke fiatalember baljában darócba csomagolt sült hagymát tartott, a velencei kikötő kedvelt csemegéjét; azt falatozta jóízűen. Szabad kezét pedig tréfás tisztelgésre emelve köszöntötte Francesco-t:

- Bocsáss meg, hogy megzavartam fenséges nyugalmadat, de már vagy háromszor köszöntöttelek, és észre sem vetted. Min merengtél úgy el?

- Azon, hogy Gredenigo doge-nak milyen jó helye volna ott a mélyben, a kilencvenhetes törvényével együtt.

Nicco-nak csaknem torkán akadt a falat; s derűs, rózsás arca golycsingénél is fehérebbre sápadt.

- Ugye csak tréfálsz, Francesco?

A barnabotti keserűen nevetett.

- Megharcoltam a magam harcait Ferrara ellen, az apámmal együtt, te tudod a legjobban: vállvetve küzdöttünk. És voltaképpen értelem nélkül: csak azért, hogy a dózsának még több birtoka legyen?! Mit kapunk cserébe, mondd?! Hogy a magamfajtaikat is kizárja a hatalomból?! Mire megyek vele, hogy a régi tanácsstagok leszármazottai mellett azok is lehetnek tagok, akik az elmúlt négy esztendőben azok voltak?! Ettől még senki új nem juthat közéjük, hiába is tehet-séges!

Nicco éppúgy nem értett egyet Gradenigo 1297-es törvényével, mint barátja, de több esze volt annál, hogy helyeselje lázongását. A doge határozatát ugyan eredetileg átmeneti megoldásként hirdették ki, de gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy ennél jóval tovább fog tartani. Nicco-t éppen az azóta eltelt idő miatt fogta el hirtelen a balsejtelem. Hiszen akkor ők még kisgyermekesek voltak, s azóta annak lassan már tizen-

három esztendő is elmúlt felettük.

Miért éppen most hánytorgatja fel Francesco a régi sérelmeket?!

- Régi dolog már – intette barátját, míg remegés küszört hangjába – Felejtsd el.

- Te könnyen beszélsz! Családod nemzedékek óta a Nagytanács tagjai közt van... Én csak egy szegény barnabotti vagyok! Aki köszönje meg, hogy egyáltalán szóba állsz vele, igaz?!

- Tudod, hogy barátom vagy! – csattant fel Nicco, visszanyelve sértettségét – Éppen ezért várok egyenes választ tőled! Mi ez az egész, Francesco?

- Sokan vannak, akiknek elege lett Gradenigo uralmából! – sziszegte – És elkövetkezik majd az ítélet napja! Dies irae, dies illa...

Nicco inkább lerogyott, mintsem leült a kőpadkára; és őszinte kétségbeeséssel nézte barátját.

- Mondd, hogy ez nem az, aminek hallatszik...

- Bátor emberek meg fogják dönteni a doge uralmát!

- Te sem hiheted, Francesco, hogy valaha is sikerrel járhattok!

- Csak ti nem látjátok elvakultságotokban, hogy bealkonyult a világotoknak! Mindenki összefogott Velence ellen. A kiátkozottakat a föld is leveti magáról!

- Eddig nem vettem észre, hogy a lábam többé nem érintené a földet – felelte amaz magára erőltetett higgadtsággal – Ugyan, pajtás, eddig nem adtad túl nagy bizonyosságát lángoló hitednek, és maga Velence sem omlott még össze az átok súlya alatt. Esténként éppúgy imára kulcsolom a kezem, mint azelőtt tettem; és nem hiszem, hogy a mi hataloméhes doge urunk miatt kevésbé találnék meghallgatásra az Úr előtt.

Azt remélte, barátja – akit sose ismert túl ájtatosnak – legalább elmosolyodik, de Francesco ajka megvető fintorra rándult.

- Haereticus...

Mire Nicco, végképpen türelmét veszítve, vállon ragadta.

- Miért?! Túlságosan szereted te az életedet ahhoz, hogy távoli hitbéli kérdések vagy szintén messzi ha-

talmai kötélhúzások miatt eldobd magadtól! Hát mire vezettek az eddigiek is? Bocconio és Baldovino tíz éve a Piazzettán lógtak! Két éve is csak azt érték el a magadfajta izgágák, hogy a két párt folyamatosan öli egymást, és olykor már kész életveszély az utcára lépni... Új rendet akartok?! Eddig csak a régít sikerült felforgatni, de azt aztán alaposan!

Megrettenve hallgatott el, mert barátja arcáról egyszerre lesápadt a harag pírija, s a gondtalan vonásokon ritka vendégként gördült végig egy könnycsepp.

- Mi történt, Francesco? – kérte, már jóval gyengédebben – Engedd, hogy segítek! Kényszerítettek...? Egyáltalán, hogy kerültél közéjük?

Már meg is bánta kérdését; elég nyilvánvaló volt az amúgy is. Izgága barátja folyton-folyvást a tavernákban töltötte idejét, rosszabb esetben pedig a kikötőben; efféle helyeken nem nehéz egy zavarásba vagy éppen összeesküvésre hajlók közé csöppenni.

Jól vélekedett. A meggondolatlan Francesco egymaga poharazgatott a Bacchus-hoz címzett tavernában, amikor megütötte fülét egypár, a doge-t szidalmazó szó; mire ő rögvést mondott rá kétszer annyit; szemvillanás sem telt bele, és máris a békétlenek között találta magát.

Csak sajnós ezúttal jóval többről volt szó, mint borgőzös ágálásról.

- Még tavaly kezdődött; legalábbis ők úgy mondták... Akkor, amikor a Nagytanács ülése csaknem tömegverekedésbe fulladt. Querini és Tiepolo megesküdték, hogy megölik a doge-t. És elég sokan velük tartanak: más nagyurak, a barnabotti-k többsége, talán Padova ura... és az Arzenál munkásai. Ez együtt hatalmas erő, Nicco!

„Miért érzem úgy, hogy még saját magát sem tudja ezzel meggyőzni?” – futott át a fiatalember fején; de nem szakította félbe; örült, hogy végre megeredt barátja szava. És Francesco folytatta.

- Még mást is terveznek... de nem tudok mindent. Alig egy hete kerültem hozzájuk... úgy mondták, holnap éjjel, tizenegyedikén kezdődik a harc. Győzniük kell! Győznünk kell – javította ki gyorsan magát, zavarában nagyot rántva köpenyén; mire – fém aranyos csengése hallott a gyapjuszövet alól.

Nicco döbbenten nézett rá.

- Pénzt adtak neked?

A másik arca megvonaglott; csaknem gyűlölködve meredt rá.

- Mit tudsz te... ajska még rándult, mintha mondani akarna még valamit; de elfarapta a mondatot, s köpenyét maga köré csavarva elszaladt. Csizmája baljósan

csattogott a kikötő nedves kövein.

Mély sóhajjal dőlt az ajtónak, jeges kezét lüktető homlokára szorította. A cseppnyi házat megülő, mind sűrűbb homály jólesően fonta körbe, és védelmező ölelésében lassanként a szívverése is megcsendesedett.

Az alkonyiszürke árnyak gomolygásából kirajzolódtak a szoba megszokott tárgyai: a falnál álló faragott ládák, a szüette asztal a két székkal, mely már nemzedékek óta szolgálta a családot... és a sarokban, az ablak mellett apja kedves karszéke, melyből Gulio, az egykori condottiere oly szívesen nézte esténként a piazza forgatagát.

Most azonban az ablaknak háttal üldögélt.

Francesco önkéntelenül is összereszt, ahogy észrevette: a mindig tevékeny ember szótlán mozdulatlan sága szokatlan volt... csaknem félelmetes. „Vajon mióta figyelhet?” – suhant át a fején; felőle akár órák is eltelhettek hazatérése óta, annyira elvesztette időérzékét.

Gulio baljós lassúsággal emelkedett fel a székből; ez is idegen volt; máskor minden mozdulata gyors, talán túl heves is volt egy öregedő emberhez képest... Valami történt, valami baj van, mart a fiatalember szívébe a rettegetés, ahogy elkapta apja tekintetét.

- Mit tettél, Francesco?

A fiú döbbenten meredt apjára – ilyennek még sosem látta. Az öregedő katona ugyan nem volt egészen mentes alkonyodó korának testi-lelki nyűgeitől, különösen az utóbbi időkben nem; de megtörtnek nem lehetett mondani – egészen mostanáig. Mert most a viharvert, barázdált nemes arc saját halotti maszkjának hatott, s az örökifjú kék szempár fényvesztetten meredt gyermekére.

- Mi történt, apám? – sietett hozzá Francesco őszinte aggodalommal, mit sem törődve a kérdéssel – Roszszul érzi magát? Miben segítek?

- Már megtetted. Többet is talán, mint kellett volna – felelte csöndesen – Vagy egy fertályórāja ment el tőlem a zsidó, akinek tartoztam.

A fiatalember visszafojtott lélegzettel figyelt. „Ha az a pénzváltó letagadta az aranyat, amit a kezéhez fizettem, én ezzel a két kezemmel...”

- És mit akart?

- Azt neked jobban kell tudnod – villant haragosan apja szeme; ó, áldott legyen az Ég, sóhajtott fel magában Francesco: mégis él az a tekintet – ha mindjárt villámokat szór is.

- Igen: kifizettem az adósságait, aminek a kiegyenlítését ugyan várhatta volna édesapám Pietro-tól! – vetette fel a fejét – Pedig igazán megfizethette volna; őerte vett fel apám kölcsönt Benjámintól, hogy zsoldosokat fogadhasson! Akiket persze szintén apám vezetett hadba Ferrara ellen, és mindezért a semmit kapta szeretett doge urunktól!

Gulio sápadtan, de szálegyenesen állt; izzó tekintete csaknem keresztülfúrta fiát.

- Honnan szerezted? – kérdezte halkán, a fiatalember mégis megremegett tőle – Ez túl sok pénz ahhoz, hogy játékon nyerhetted volna. Más módját pedig nemigen ismered a pénzszerzésnek!

- Kaptam – szorította össze az ajkát – Olyan emberekől, akik jobban megbecsülik a hűséget, mit Pietro! Akkor már a keserűség túlfőjtő volt, hogy magában tartsa; s eleinte lassan, majd mind hevesebb indulattal szakadt fel belőle az összeesküvés története.

- Ők megjutalmazták a szolgálatainkat, apám! Végre apám is bejuthatna a Nagytanácsba... elnyerhetné méltó helyét! Álljon hozzánk... és bármi a miénk lehet, amire csak vágyunk!

Ahogy a fiatalember arca mindinkább kigyulladt lázas, vexált szavai alatt, úgy hunyt ki a fény az ősz katona szemében.

- Sajnálom, hogy ilyen rosszul ismersz; fiam. Én sosem leszek hűtlen Pietro-hoz.

- Miféle hűségről beszél?! – csattant fel sebzetten a fiú; aki hiába várta a szeretett szempárban az öröm fellobbanását; és indulatában volens-nolens leseperte az asztalról apja régi, rozsdamarta kardját, melyet az öreg harcos még első csatájában viselt – Apám zsoldosként érkezett Velencébe, még csak nem is a lagúnák között látta meg a napvilágot! Itália-szerkezés a condottiere-nek a többet ígérő mellé állania; miért épp édesapámnak kell áldozatot hoznia azért a földért, amely nem is az övé?!

Az ősz nemes fájdalmas mosollyal hajolt le a kettétört pengéért; az arcába mélyedt ezernyi ráncát mint-ha nem csupán saját életének súlya szántotta volna, hanem nemzedékek bölcsessége; s fia agyán átsuhan a gondolat: ha festő volna, s az örök Időt kellene megmintáznia, keresve sem találhatna jobb modellt.

- Olyan vagyok én is, mint ez a vén kard. Fiatalon talán még alakját változtatva visszapattant volna a földről, mely igaztalanul bántására volt – most megtörik a teher alatt.

- Nem értem, apám – fagyott meg Francesco arca. Pedig értette, ő, nagyon is jól értette!

Mégis más értelmet remélt a kiszolgált katona szavainak.

vainak.

- Dehogynem, fiam... dehogynem érted – mosolygott rá amaz; s a fiatalember ujjait gyengéden, mégis határozottan szorította rá a fegyver romjaira; úgy, hogy a két pengedarab látszólag egyé forrott.

- Összeillesztheted őket, egy jó kovács talán valószínűleg is megtehetné... de már nem lenne ugyanaz. A törést sosem feledtethetné el vele. Az már nem ugyanaz az élet volna, Francesco... többé már nem – s váratlanul elengedte fia kezét, mire a viharvert penge ismét földre hullott.

- Jobb így, ha kell... a feledésben vagy kegyelemben, nevezd, aminek akarsz, mint gyalázatban élni tovább.

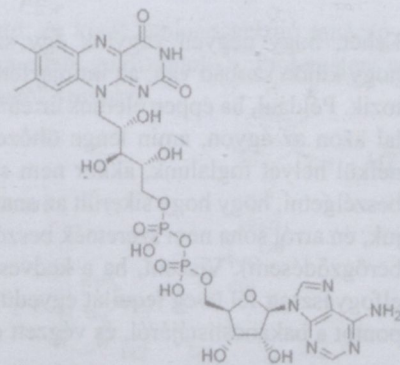
A fiú visszafőjtött zokogástól megránduló ajakkal hullott térdre apja előtt.

- De miért, apám?! Miért gyalázat az, amit Itália-szerkezés mindenki úz?

- Ha mindenki bűnös is, én nem fogom másokra hárítani saját bűnömet és gyengeségemet; de ez csupán az egyik okom. A másik... jó és okos fiú vagy, de túl fiatal ahhoz, hogy megértsd.

- Megértem! – jajdult fel – Meg fogom érteni, apám, csak mondja el!

Pásztor Pálma

Hogyan élünk (túl) a lakótársainkkal

Tekintettel arra, hogy valószínűleg olvasóink nagyobb százaléka (legyen ez körülbelül 100) megtapasztalta egyetemista éveit során a lakótárs fogalmát, és az együttélést is, így lehet, hogy célszerű egy olyan kis irománnyal és jó tanácsos listával elétek állnom, amivel a nagyobb és esetenként halálos, katasztrofális hibákat elkerülhetitek. És nem mindegy, hogy tbc-vel, HIV-vel, mononukleózissal és ötféle gombával mentek haza hétvégre, vagy egy kis süttivel, amit a bajtársakkal süttöttek.

Az első és talán legfontosabb dolog, amit meg kell említenem: a kommunikáció. Lehet puffogni, hogy a Gabi megint penicillint nevel a kenyeren, a konyhapulton, de ha ezt egy harmadik személynek mondd, akkor a Gabi nem fogja learatni az antibiotikum termést. Sem kidobni a táptalajt. Bárkivel bármi gondunk van, célszerű az illetővel ezt közölni. Még mielőtt oldalas facebook üzenetet küldünk neki arról, hogy ő egy mennyire értelmetlen ember, nem csodálják, hogy szakítani akarnak vele. (az ilyen eseteknek általában, ha rossz emberrel húzunk ujjat, akkor előre kiterveltén, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés szokott a vége lenni. Lehet választani.)

Az ilyen helyzeteknek a kialakulását a legcélszerűbb egyébként megelőzni. Egészségügyisek vagyunk, tudjuk, hogy egyszerűbb elkerülni egy szifilisz, mint kikezelni. (Lehet, hogy ezzel rossz példát hoztam, mert azt tudtommal egyszerűbb kikezelni, elkapni viszont manapság nehezebb...) . Tehát ha tudjuk, hogy kedves kispajtásunk előszeretettel fog megint Flemming nyomába lépni, akkor mondjuk neki, hogy légy szíves, itt van négy napja ez a szegény maradék, vidd már ki a macskának, vagy legalább jusson el a kukáig.

Még ennél egyszerűbb megelőzés ugyebár az önmegtartóztatás, miszerint megesszük a sokat emlegetett kenyert.

Intimszféra

Lehet, hogy négyen vagytok egy szobában, lehet, hogy külön szobád van, az intimszféra térfogata változik. Például, ha éppen életünk értelme is helyet foglal azon az ágyon, amin lenge öltözetben, esetleg a nélkül helyet foglalunk, akkor nem szeretnénk arról beszélgetni, hogy hogy sikerült az anatómód (mondjuk, én arról soha nem szeretnék beszélni, de ez az én berögződésem). Viszont, ha a kedves szoba/lakótárs elfogyasztott fél üveg tequilát egyedül, teljesített egy pontot a bakancslistájáról, és végzett egy nehéz vizs-

gával, nyugodtan ölelgesd meg. Az ölelések különben is jók és szinte mindig hasznosítható szeretet-energiát pumpálnak az emberbe.

Az együttélés egyik fontos részlete a kreativitás, hiszen ezzel majdnem minden problémát meg lehet oldani, de legalábbis enyhíteni elég sok rosszon lehet vele. Kis karácsonyi díszekkel feldíszíteni a csöveket, kilincseket, ameddig nincs otthon a másik, az egy kedves gesztus és jól esik, mikor a másik éppen a bukdácsolós hetét éli teljes odaadással. Főleg, ha karácsony előtt vagyunk. Viszont, kevésbé vicces kisebb vagyont költeni tortára, függőkre, ajándéokra, ha a lakótársnak születésnapja van, de ő gyűlöli a születinapját és aznap írt valami pótdemót, aminek az eredményétől függ, hogy öt vagy hat évig jár az egyetemre...

Az intimszféra szűkülésének, azaz a létezésre fogékonyabbnak levésnek a jelei közé tartozik, hogyha a társ kérdez tőlünk. Ez alapvető jele a kommunikációs csatorna megnyitásának. De ha fejhallgató van rajta, SZOTEs pulcsi, épp egy kés van a kezében és favágósan aprítja a hagymát, inkább ne zavarjuk.

Mivel egy helységen osztoztok, vannak olyan dolgok, amikre egy időben lesz szükségetek. Nem győzöm hangsúlyozni, kommunikáció. Célszerű virágzó kapcsolatokat elején lekötni bizonyos szabályokat, megismerni egymás időbeosztását. Javaslom, hogy az órarendet jól látható helyre függesszék ki, egy demónaptárat is érdemes kirakni valahova, hogy tudjátok, a másik mikor lesz kétségbeesett és sorozatgyilkos kedvében, illetve mikor kell rá főzni, ha már haladó szinten vagytok az együttélésben. Ezzel egyébként megelőzhetőek az olyan sűrűlódások is, mint a fürdőszobai feltartás, mint fogalom. Ha B reggel hétre megy beugrórt írni, akkor értelem szerűen C nem fekszik be a kádba három órára hat órákor.

Tiszteljük egymás cuccait. Lehet, hogy az előre lefektetett szabályokban engeditek egymásnak, hogy használjátok a másik bögréit például, de igen kényelmetlen lehet, ha G egyén szétesve hazavágódik, síráshatáron, és remeg egy bögre teáért meg a kockáspokrócáért, és ekkor derül ki, hogy M egyén a bögrét eltörte, a pokrócot meg bedobta a mosásba. Ez is a hosszú, különös kegyetlenséggel elkövetett bűnöket húzza magával... Meg néha a nem beszámítható viselkedést. De ha nem túlzok, akkor is a csalódást. Ami talán rosszabb, mint az első kettő, mert ez jó hosszú ideig kitart, előbbiek pedig pillanatok alatt lerendeződnek.

Entrópia és egyéb ingerek

Igen, tudom, mennyire van kedve az embernek két demóra tanuló, tizenkét óra gyakorlat után mosogatni, pláne az egész lakást kitakarítani, mert ő a soros. Gondolom nem katonaságszerűen, az atomi pontossággal, matematikailag meghatározva kötik a szabályokat, így van egy bizonyos szintű rugalmasságuk. Az edények várhatnak másnap reggelig, alvással, X-vitaminnal sok mindent meg lehet oldani. De ha kimászik a vizes hajú kislány a tévé helyett a lefolyóból, mert eltévedt, és a barátaira talált a hajrengetegben, ami tömíti a zuhanyt, vagy egy halott aranyhal is nagyszerű sikolyokkal menekülne a WC-től, (a mosogató muslicáiról és a kuka parfümjéről ne is beszéljünk,) akkor tudnak azok a képletek vagy folyamatok húsz percet várni, ameddig katasztrófa elhárítás folyik. De idáig a saját érdekekben ne jussatok el.

A fentebbi bekezdések igazából csak a tömegnövekvő szer voltak, most következik az írásom lényege, hatóanyaga. Lentebb összeszedtem magamtól és az internetről pár tippet azoknak, akik lusták voltak a romantikus körmondataimat elolvasni.

Tippek, amiket érdemes együttlakáskor megfogadni:

Kommunikáljatok, mindegy, miről van szó. Kisebb elváltozással könnyebb foglalkozni, mint egy egész szervezetet érintővel.

Adjátok meg az intimszférához szükséges teret egymásnak.

Előre fektessétek le a szabályokat, amiket később beartotok.

Tiszteljétek a másik cuccait és időbeosztását.

Az entrópiát tartsátok minél alacsonyabb szinten, ha pedig meghaladja a küszöbinger, ragadjatok sósavat és takarítsatok.

Haladó szinten barátkozzatok össze. Ha össze vagy zárva valakivel, sokkal jobb, ha jó a viszonyotok, remélhetőleg élvezitek is egymás társaságát, nem csak taktikailag közeledtek egymáshoz. Az egyetemi élet a koszorúslányok megtalálásáról szól, nem a vőlegényről. De talán.

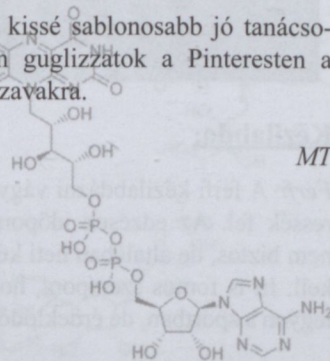
Amint felmerül valami probléma, azonnal foglalkozzatok vele. Lásd fentebb. sokszor.

Ha tudjátok, hogy a másik hajszálon függ mentálisan, mert bele akar rokkanni a tanulásba, vigyetek neki csokit, kávé, sört, ölelést.

Tudom, hogy nagyon a negatív végén fogtam meg a dolgokat, de jobb felkészülni a legrosszabbra, mint péklapátos tarkónccsapásként közölni valakivel, hogy ő, nem kell fizetned, inkább húzz el, köszi. Mert ilyen is van. De ne jussatok ebbe a helyzetbe. Nem oldódik meg a dolgok maguktól, az, hogy az idő segít, nem a fizikailag valós problémákra találták ki, hanem a Coelho idézeteknek élő Nórának, hogy ne kelljen felelősséget vállalniuk a tetteikért.

Kicsit vidámabban: minimális korlátozásokkal, beszélgetéssel, közös bulikkal és a reggeli kávé mellett időjárás utalásával életre szóló barátságokat lehet kötni. Arról nem is beszélve, hogy mennyi mindent fel lehet találni. Erre egy szót mondok: Koleszverzió.

További tippekért, és kissé sablonosabb jó tanácsokért pedig nyugodtan guglizzátok a Pinteresten a „college roommate” szavakra.

MT

Egy kis sportlehetőség

Már meguntad, hogy csak a babérjaidon ülsz és a könyveket bámulod? Kikapcsolódnál? Vagy felpörgetnéd a napi ritmusod? Esetleg szívesen lennél egy sportcsalád tagja? Vagy csak egyszerűen kiadnád magadból a feszültséget?

Ha igen, most itt az alkalom, hogy új szint vigyél az életedbe, a SZOTE sportcsapatait gazdagítva. A szeptemberben induló edzések évről évre új kapukat nyitnak meg a sportolni vágyó golyák/ idősebb hallgatók és a profi/amatőr játékosok előtt egyaránt. Az edzések nemcsak feltöltődést nyújtanak, hanem kialakítanak benned egy „összetartozás” érzetet is. Sőt, akár a csapat tagjaként a Medikus Kupán való részvétellel növelheted a magadban rejlő küzdőszellemet. (Ami, azért jól jön ezen az egyetemen). Ha felkeltették érdeklődésedet ezen ösztönző mondatok, akkor nem kell mást tenned, mint végig olvasni az alábbi SZOTE-s csapatok bemutatkozását és kiválasztanod a neked legmegfelelőbbet.

Röplabda:

Férfi és női: A röplabda szerelmesei, a csapatkapitányt, Novák Pétert keressék fel. Az edzések mind a fiúknak, mind a lányoknak egy időben vannak. Az időpont még képlékeny, de az edzés általában kedd vagy szerda este 7-től zajlik. Elsősorban, olyan embereket keresnek, akik előképzettséggel rendelkeznek. Az órák, pedig ingyenesek.

A csapat egyik célja erre az évre, hogy elinduljon a megyei bajnokságon. Illetve fontos kiemelni, hogy a csapat egy jó kapust is keres a leendő játékosok között. A nevezési és klub díjakat nem, de az 1500Ft orvosi díjat mindenki maga fizeti.

Női: Azok a lányok pedig, akik affinitást éreznek a kézilabda iránt Bérés Andreánál (tel.:06205985570, andibibi@gmail.com) és az edzőnél Boros Gyeviné Sziklai Andreánál (tel.:06304083094) jelentkezhetnek. Az edzések helye és időpontja szeptemberben válik véglegessé. A sporttudás fontos szempontja a csapatnak, teljesen kezdőnek nem érdemes mennie. Az órák pedig itt is ingyenesek.

Kézilabda:

Férfi: A férfi kézilabdázni vágyók Ilyés Leventét keressék fel. Az edzések időpontja és helyszíne még nem biztos, de általában heti két alkalomra számítani kell. Itt is fontos szempont, hogy a jelentkező jártas legyen a sportban, de érdeklődőket is szívesen látnak.

Kosárlabda:

Férfi: Azok a fiúk, akik a kosárlabdával jól bannak Farkas Tatárt (tel.:06203263561 vagy Facebook-on) keressék fel. Az edzés időpontok és helyszíne még bizonytalanok, de az illetékesek megpróbálják mihamarabb megtalálni a megfelelőt és a csapat tagok órarendjéhez igazítani azt. Emellett, mindenkit szíve-

sen fogadnak a csapatnál, aki érdeklődik a kosárlabda iránt, külföldi és magyar hallgatókat is egyaránt várnak. Illetve nem utolsó szempont az sem, hogy a játékosnak készülő ifjú orvosnak a fizikai adottságok mellett képes gyorsan reagálni, dönteni és rendelkezik valamennyi tapasztalattal. Fizetni nem kell az órákért. További személyek, akiknél szintén lehet érdeklődni: Sáfrán Zoltán, Lassú Péter, Garay Dávid, Gergác Dániel, Vrana Eric, Hérák Benjámin, Alok Bahl (ő csak angolul beszél), Annus Péter.

Női: Azok a lányok, akik a kosárlabda megszállottjainak érzik magukat, Zsom Gábor edzőnél tudnak jelentkezni a Facebook-on. Az órák időpontjai és helyszínei még nem biztosak, ezért is szeptemberben érdemes érdeklődni többször is az edzőnél efelől. Illetve, előnynek számít, ha valaki tud kosarazni legalább 3-4-5-6 éve és tudja az alapokat. Az edzések pedig díjtalanok.

Férfi vízilabda:

A vízipolo elkötelezettjeinek is van lehetőség kamatoztatni tudását. A szeptemberben induló edzésekre jelentkezni lehet Öveges Nándornál és Nádasdi Zsoltánál. Az edzések a SZUE-ban, hétfő és csütörtök este vannak. Mindenkit szeretettel várnak, aki már vízilabdázott vagy csak szeretne. Az edzések ingyenesek és a csapatnadrág felét sem kell fizetni.

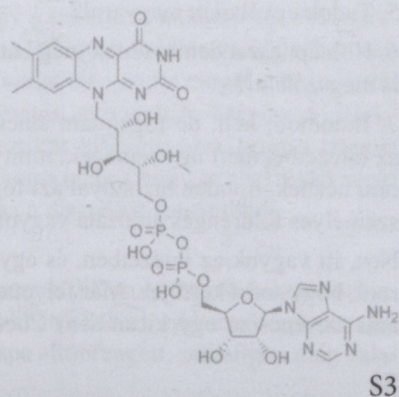

Férfi foci:

Azok a fiúk, akik a futball szerelmeseinek tartják magukat, számukra is van lehetőség kiélni eme szenvedélyt. A csapatkapitánynál, Lázár Botondnál lehet jelentkezni a Facebook-on, akinek saját bevallása szerint „elég ha eljössz egy edzésre és ha eléggé szeret a labda, akkor találkozhatasz vele többször is”. Az edzések és a kupa is műfűvön történik. Szeptember első heteiben még nyílt edzések vannak, ahová mindenki jöhet, aztán le lesz szűkítve a létszám. Ezért is, a csapatkapitány javaslata, hogy az év eleji edzésekre érdemes inkább eljárni az érdeklődőknek. Évközben is lesznek kupák, amik jó lehetőséget nyújtanak a tehetséges orvosok kiválogatására. Az edzések hétfő és szerda este lesznek. További információt a helyszínről és a pontos időpontról a közösségi oldalakon levő évfolyamok saját fórumán és a SZOTE nevű csoportban lehet szerezni.

Sok sikert és mindenkinek endorfinban gazdag évet kívánok!

Mereszanh

Odaát

Néha azt kívánom, bárcsak felidézhetném, milyen volt semmit sem tudni anatómiából. Ténylegesen semmit. Mikor még az volt azért gürcöltem, hogy felvegyenek, és megtanultam, hogy a csalánozóknak hálózatos idegrendszere van, a keresztes póknak pedig pontszeme. Sőt, már akkor villámcsapta géniuszunk éreztem magam latinból, ha tudtam, hogy a nota bene mit jelent, és miért hajtogatja folyton a tanári asztalnál ülő fizetett zsarnok irodalomórán. Csak hogy tisztázzuk, egész pontosan ezt jelenti: ha nem jegyzed meg, legközelebb, ha rákérdezek, nyilvánosan végzek veled. Még rimel is.

Most, az első demóm előtt már csak annyi jut, hogy anyukám azt hiszi, tanulás helyett Harry Pottert olvastam suttyomban, és leszid, hogy mégis mi a búbanatos kacsatalpért próbálom meg őt megátkozni a vasárnapi ebéd közben. Ekkor jóapám felmordul, miszerint „Nem téged átkoz, Csillagom, hanem a fene egészséges karalábélevest próbálja rávenni, hogy csak egy kicsit hasonlítson tyúkpörköltre. Ó, és ha már itt tartunk, elárulom, nem csak ő könyörög érte”. Édesanyám pedig ilyenkor cézári szónoklat közepette elmagyarázza, hogy a karalábé mennyire egészséges, mire azonban rögtön jön a replika, hogy „Persze Katikám, ha nyúlnak születélt. Viszont nekem nincs tapsi fülem, sem bolyhos farkam”. Ekkor anyu hepejásan rávágja, hogy ne beszéljen így sem az asztalnál, sem a gyerekek előtt, én pedig motyogva tovább mesélem a felső végtag csontjait a levesemben felbukkanó magányos zöldborsónak, miközben élénk vita bontakozik ki a nyulak bolyhos testrészeiről, illetve említésük etikájáról.

Biztos az egyetem teszi, de mindent megpróbálok kicsit tudományosabb szempontból vizsgálni. Például a mentális státuszomat a megmérettetés előtt:

1. Anatómia? Ó, mikor lesz már az első óra?
2. Magasságos ég, mikor fognak ismét anyanyelvemen is beszélni hozzám?
3. Tudnak egyáltalán magyarul?
4. Ha hangosan tanulnék a villamoson, biztosan anarchistának néznének.
5. Tudok egyáltalán magyarul?
6. Holnap lesz a demó, tudok még bármilyen nyelven is megszólalni?
7. Indulnom kell, de fogalmam sincs, hogy jutok el az intézetbe, mert úgy remegek, mint a kocsonya. Ha rám néznek, minden bizonnyal azt fogják hinni, egy-személyes földrengés áldozata vagyok.

Nos, itt vagyok az intézetben, és egy húsz perce várom, hogy sorra kerüljek. Már felvettem a köpenyem, ami szerencsére egy kicsit sem Cöccolino illatú - a

végén még az otthon kellemes nyugalma élném át, de szerencsére erre is gondoltak. A macskák is adnak egy löketnyi adrenalint egérnek, mielőtt elfogyasztanák.

Szólítanak, én pedig a tölem telhető legmagabiztosabb reszketéssel bemegyek, hogy kellemesen elnaszolhassák a lelkem.

Teljesen más, mint aminek elképzeltem. A teremben félhomály van. Beljebb araszolok, de ekkor hirtelen csuklyás alakok kerítenek be engem és a demóztatómat, akinek vörösen izzik a szeme, két szarva van és patákon áll. Nem melleleg izzó egy vasvillát tart a kezében csipesz helyett. A csuklyások hátborzongató, középkori egyszólamúsággal kántálják latinul az alsó végtag izmait. A tanár, avagy kijelölt hóhérom odavisz egy boncasztalhoz. Rajta nagy, fekete zsák. Kibontja...de nincs benne tetem. Miért nincs? Várjunk, csak nem engem fognak...? Közelebb hajolok, mire egy kis cetlit látok a zsákban. Kiveszem, elolvasom, majd döbbsen átadom a tanárnak. Vörös szeme felizzik, belenéz a zsákba, majd dühösen eldobja a bárdját.

- Mi a baj? - kérdezi az egyik csuklyás.

- Nem tudom megbuktatni. Nincs holttest, amin megbuktathatnám - háborog a tanárom.

- Ne viccelj, az előzőnél még itt volt - mondja ki döbbsen a nyilvánvalót a csuklyás, majd elveszi az orra alá tolt cetlit, és amin összesen négy szó áll: „ÉLNI MENTEM, MAJD JÖVÖK”.

- Mégis, hogy fogom így felfalni a bukott elsőévesek lelkét?! - toporzékol a demóztató.

Egyébként nem buktam meg, és még csak a lelkem sem ragadták el tőlem (mondjuk, ki tudja, mi lesz a következőn). Azt is meg kell hagyni, hogy először tényleg kicsit félve néztem a tanár csipeszére, hátha kiveszi az egyik vesém, miközben koncentrálok. Viszont biztosan így fogom elmesélni a jövő évi elsősöknek.

A KERESZTAPA

A Don nyugodtan terpeszkedett fekete bőr karosszékeiben. A kedd még fiatal volt, a nap épp hogy feljött, de már besütött a tágas irodába, keresztül a relaxán, egyenesen a tekintélyes méretű mahagóni asztalra, az azon pihenő, kissé teátrálisan koponyát formázó serlegre és a szoba közepén kiterített medvebőrre. A fogadóóra még nem kezdődött meg, az ajtónál a „kibobó” fiúk sem topogtak, úgyhogy egy szivar még éppen belefért.

A kérdéses szivart egy havannai „ügyfél” hozta. Magas, nap barnította, sötét hajú srác tehetős családból. Mikor belépett az irodába még úgy fél éve jellegzetes acetonszagú elnyomni hívott dezodor szaga volt, mégsem a másnap miatt remegett. A Don szerint nem állt jól neki a remegés, még annyira se a meghunyászkodás, de mit tegyünk, ha a szokás az szokás. Unottan nyújtotta oda családi címeres pecsétgyűrűjét majd a kötelező csók után undorral húzta el. A fiú lehelle több whiskyről árulkodott, mint amennyi az iroda kis találóasztalán várta a vendégeket. Sokkal többről, pedig a Don sosem fukarkodott a frissítőkkal. És még a magyart is törte. Mire ki lehetett hámozni a beszédéből, mit akar, eltelt egy jó fél óra. Még szerencséje, hogy a Don akkor épp türelmes volt. Unokája született, méghozzá fiú. Talán ezért fogadott el csak egy doboz szivart (bár az említett „doboz” valójában egy tengeri rakodókonténert fedett), és nem kért egyéb szívességet. A probléma persze egyszerű volt. A fiú a vizsgaidőszak közepén minden nemzet és vallás ünnepeit tisztességgel megülte, ide értve a nénapokat is és valahogy nem tudott tanulni egy vizsgára. Az, hogy pontosan milyen vizsgára, a Dont sosem érdekelte. Elég volt annyit tudni, hogy sok a vizsgáztató, így sem a megfélemlítés, sem a lefizetés nem gazdaságos. Elkérte hát a tételeket és lustán lapozgatta, miközben a fiatal elmagyarázta, hogy betegeket kell diagnosztizálni és terápiát javasolni. Vagy valami hasonló. A lényeg, hogy ezzel kilátott a fülbe épített hangszóró ötletét is. A Don az elé rakott ötszáz oldalból kihúzott egy alig fél oldalas tételt és a fiúnak nyújtotta.

- Memorizáld! – ennyi volt az instrukció.

- De ez malaria.

Valóban az volt. A Don bólintott, hogy ezt a tényt nyomatékosítsa.

- Ilyen nincs Magyarországon.

- De van. – válaszolta a keresztapa és magához intette egyik cingár segédjét. Sógott valamit a fülébe, majd intett a srácnak, hogy elmehet.

Azon a héten rejtélyes malária járvány ütötte fel a fejét a klinikán. Persze csak a vizsga idejére és ennyire lefolyású, de a főorvos így is elég értetlenül állt

az eset után. A Don elmosolyodott. Nem ez volt az egyetlen eset, amikor az orvosokkal volt dolga.

Már három éve annak, hogy a fia egyik jó barátja elé járult. Benne a másnapos kubai sráccal ellentétben még akkor is volt tartás. Egyenes hát, tisztos fejbólintás, ápolt haj, gyors és jelképes kézcsók. Ő kért jött, nem könyörögni, és ezzel a Don óhatatlanul megkedvelte. Na nem sablonosan a fiatal énjére hasonlított, sokkal inkább arra, aki a fiatal énje szeretett volna lenni. De ott és akkor az elegancia és a tartás olyan luxus volt, ami sokszor betoncsizmával társult volna. Más idők jártak.

A fiú a Dont a nevének szólította. Erre a nyugodtan beszélgető testőrök összereztek, de láthatólag a címzettnek, a szokottól eltérően nem volt ellenvetése. Baráti szívességről beszélt, arról, hogy a két család egymás hasznára válhat, hogy mezőgazdász szülei disznófarmot is üzemeltetnek hét városban és hogy a disznó egy nagyon falánk állat. A Don persze tudta, hogy az utóbbi gondolatot maffiafilmekből vette, de attól még igaz volt. A disznó eltüntető dolgokat. Problémákat. Belement hát a szívességre.

- Anatómia vizsgáról lenne szó. A fél anyagon végig értem, de az alsó végtagokat nem áll módomban megtanulni.

Nem áll módjában. Csak ennyi. Pimasz, de céltudatos. És mintha már terve is lenne. A Donnak mindenestre volt. Biccintett, a fiú viszonzta és felszólítás nélkül kihátrált. Aznap este betörték az anatómiai intézetbe, megsemmisítettek jó pár preparátumot, ráadásul a holttestek is eltűntek. Kivéve egyet, ami viszont épp, hogy a semmiből bukkant elő. A rendőrség régen körözte már gyerekrablásért, így nehéz volt elhinni, hogy a vonat elé vetette magát a büntudattól hajtva, a jelek mégis erre utaltak. Már ha a „jelek” nem túl eufemisztikus kifejezés arra, hogy a tetemet valami derékba vágta el úgy, hogy az alsó részét senki nem látta. Már ha a disznókat leszámítjuk.

A disznókat és persze a Don embereit, hisz a közhi-delemmel ellentétben az ilyen emberekben is van jó érzés. A keresztapa eltöprengett, sarkallja-e még vala-

Szedatívum

mi más is arra, hogy fogadóórakat tartson. Pénze van elég, behajthatlan szívességekkel is meg lehetne tölteni a várost, szövetségei ápolására pedig ennél csak elegánsabb módszerek léteznek. Ő mégis szerette ezt csinálni. Csak úgy, jóérezséből. A szivar már a végét járta és a nap is áttáncolt egy családi festményre. Két csalhatatlan jele, hogy a fogadóóra megkezdődhet. A Don az íróasztalon megnyomott egy kis fekete gombot, ami szakasztott olyan volt, mint a másik hét. Balról a második. Az első hermetikusan lezárja a szobát és mustárgázzal árasztja el, mindezt 1 perc késleltetéssel, a harmadik pedig a harci kutyákat eresztí ki a hatalmas kert öt pontján. Mindig meg kell fontolni tehát, melyik gomb hívja csak a kidobókat. A választás, mint mindig, jó volt. Az ajtó előtt lakkcipők topogtak, majd a bejárat vastag fa szárnya lassan kinyílt. Egy félszeg, fehér köpenyes lány sietett be. A köpeny elárulta a Gyógyszerésztudományi Kar hímszésével, mi járatban lesz. Illendő üdvözlés, de kézsók nincs. Innen a Don már tudta, a hölgy nem felkészületlen. Soha nem tűrte ugyanis, hogy nők kezét csókoljanak neki, ennél ő nagyobb úriembernek tartotta magát. A kérés egyszerű volt: államvizsga. Receptúra gyakorlaton csak egy oktatótól fél. Egyszerű ügy, az elmondás alapján a legfinomabb módszerek is hathatósak lesznek. Persze a lófej kizárva. Egyrészt mivel jelen helyzetben semmilyen többletjelentéssel nem bírna, másrészt, mert a Don maga is igen kedvelte a lova-

kat és csak végszükség esetén büntetett valakit más bűnéért.

- Melyik anyaggal szeret legkevésbé dolgozni?

- Talán az ichthammollal.

A keresztapa bölintott, egy cetlire lekörmölte, hogy „1 tonna iktammol: kocsí, hálószoza, kert” majd egyik emberének nyújtotta a delikvens nevének és a „holnapra” szónak kíséretében. Az ügy el lesz intézve. A hölgytől természetesen semmit nem kért, de az szó nélkül odanyújtott egy névjegyet. Férfi. A párja vagy az apja. Politikus, éppen hatalma csúcán. A Don egy kupac másik névjegy tetejére helyezte a műanyag kártyát, míg a lány távozott.

Tikkasztó idő volt, még a légkondicionált szobában is, egy fiatal lány cselédruhában hordta körbe az inivalót „kollégáinak” és alkalmazójának. És a következő vendégnek. Ismerős volt. Fogász. Tanuló, de a Don őket még jobban szerette, mint a már végzeteket. Még ott izzott a tökéletes hajszolása a szemükben. Vagyis hogy a szőke fiú szemében még ott volt. Ingyen kezelést ajánlott a legjobbak felügyeletével. Apró ajánlat, de apró szívességért. A fogbeültetés kellene gyakorolnia. A Donnak már volt is pár jelöltje, kin. Illedelmesen az alagsor irányába intett.

Bandy

A kiadvány az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával készült, a TÁMOP-4.1.1.C-13/1/KONV-2014-0001 azonosítószámú „Az élettudományi-klinikai felsőoktatás gyakorlatorientált és hallgatóbarát korszerűsítése a vidéki képzőhelyek nemzetközi versenyképességének erősítésére” című projekt keretében.

A lap a Mese partnere

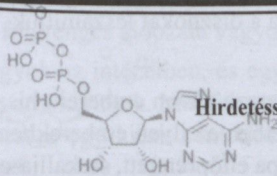

Kiadja: Szegei Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kar Hallgatói Önkormányzata
6720 Szege, Apáthy u. 4.
Felelős kiadó: Az Egyesület Elnöke
Főszerkesztő: Sárközy András
Tördelés: Balázs Csaba, Kiss Nóra, Szabó Vanda
Olvasószerkesztés: Nemes Mariann
Grafika: Szolcsák Virág, Bagosi Dávid,
Kassai Miklós, Csákány Lóránt
E-mail: pulzusspiritus@gmail.com
Pulzus-Spiritus szerkesztőség:
6720 Szege, Apáthy u. 4.
Nyomdai Kivitelzés: Innovariant Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Drágán György 6730 Algyó, Ipartelep
www.innovariant.hu

Pulzus-Spiritus: Megjelenik szemeszterenként három alkalommal, 500 példányszámban, ingyenes terjesztéssel.

Szege

Hirdetesszervezés: Szent-Györgyi Albert Hallgatói Egyesület
pulzusspiritus@gmail.com

Csákány Lóránt

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE